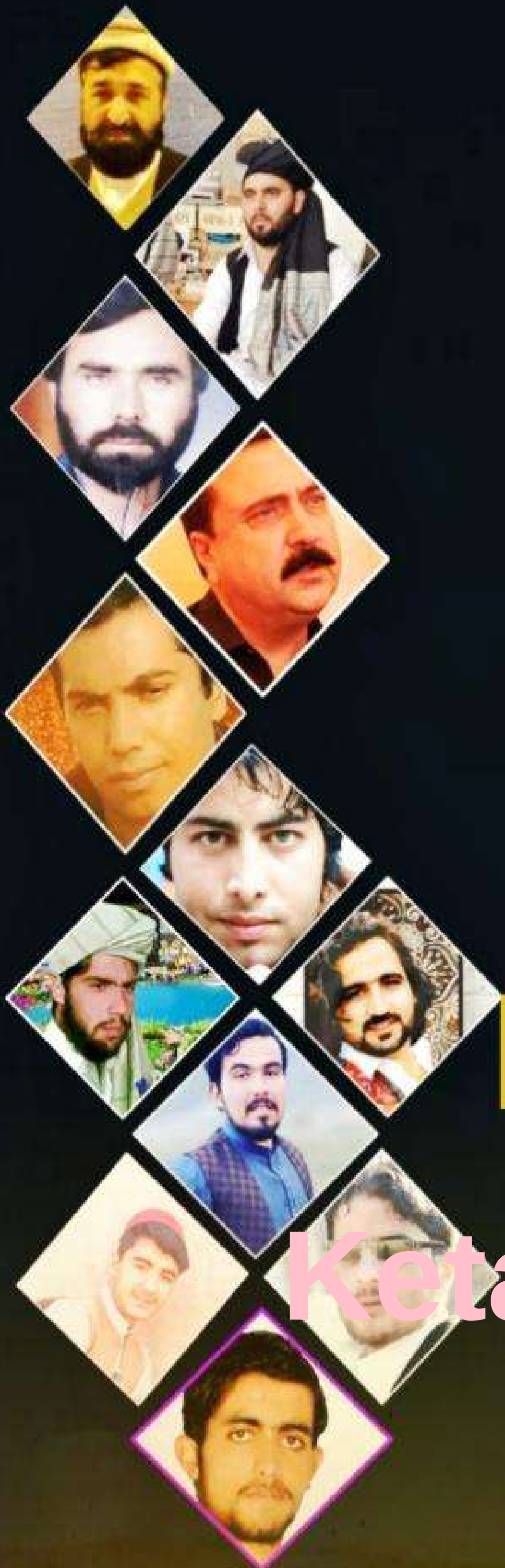

غزلیز

ماښامونه

د بېلا بېلو شاعرانو په زړه پورې غزلونه!

Ketabton.com

راټولونه او ترتیب: ګلبدین "فیضان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کتاب په اړه

نوم : غزلیز ماښامونه

راټولونه اوترتیب: ګلبدین (فیضان)

شاعران : پیرمحمد(کاروان)،خالد(ریحان)،ممتاز(اورکزی)،

درویش(دراني) ،اروابنادمحیب الله (بهرام)، ،محمد ګل
(منصور)،شهنواز(باقر)،ثناالله (ضیوال)،نوروزخان(ذکي)
نصیر(آرمان)،نصیر(اتل) او ګلبدین (فیضان).

دپي ډي ایپ بڼي ترلاسه کولو پته

http://solimanmountain.weebly.com

Facebook: Gulbadin faizan

WhatsApp:00923112909816

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سبا چې سر زمـــــــــا په تیره د لحد لګیږي

راځه چې نن مـــې زړه له تا سره بې حد لګیږي

صمد به عــــــــفوه راته کاندي د صنم د مینې

په زړه مـــــې خوږ چې قل هو والله احد لګیږي

ښـــــــــکلا پلویه له پښو هغه بدرنګي غورځوه

چـــــــې د لاس تیره یې په غاښ د محمد لګیږي

پـــه یوه داسې کیف مین یم چې له ښه نه ښه دی

د شپـــې د ستوریو ډک آسمان به په چا بد لګیږي

لکه لیـــــــــــــنده کږه له لرې نخاګره ښکلا

مقصـــد مې زړه دی مقصد غشی په مقصد لګیږي

چې سُر و تال د بوډۍ ټال ټول د کاروان دي یاران

له ګلـــــــــــغزلې له نغمې سره یې خود لګیږي

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه زمری دی بس خطاوې به ترې کیږي
د هوسیو سترګو غلاوې به ترې کیږي
یو انسان دی مهربان دی غوسه کیږي
کله کله تاوې ماوې به ترې کیږي
لېونی دی په واده کې په ژړا شي
په لمانځه کې هم خنداوې به ترې کیږي
چې ګلونه یې ګېډۍ ګېډۍ خوښیږي
نو ګېډۍ ګېډۍ دعاوې به ترې کیږي
واورې ووې زما خور ده نوم یې سوله
ها چې راشي نو موسکاوې به ترې کیږي
ماشومان چې له جګړې نه مرور دي
شي پخلا به مشغولاوې به ترې کیږي
سره زخمونه به په سرو غاټولو واوړي
ژېړبخونې شان رڼاوې به ترې کیږي
د کاروان غزلې مستې جینکۍ دي
چې په خود راشي ګډاوې به ترې کیږي
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شعرونو سوداګرۍ شـــــــــــــرابي غزل په څو دی
د الهام پرخو پریولی ګلابـــــــي غزل په څــــــو دی

زړه مې بیا دغم په لاس کې دغمونو څپــــــې راوړې
ستا د برندو برندو سترګو عقابي غزل په څــــــو دی

د لیمو له خانقا یې صوفیانه غزلې غــــــــــــــواړم
داسې چېرې هم نه وایم وهابي غـــــــزل په څـــو دی

ما دې نوم په سپینو اوښکو پـــــــــه زیړي نرګس لیکلی
نرګسي غزل په څــــــــــو دی شین ابي غزل په څو دی

چې شعریت په کې موسکۍ وي چې کاروان یې په یاد وایي
ســــــــــــتا د مخ د سپینې پاڼې کتابي غزل په څو دی

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که یبلې پښې پر تودو تېغنو ودرېدلی یـــــــمه
د غنمرنګو لونګین ته رسېدلـــــــی یـــــــمه
په تللیو سترګـــــــو پسې ډېر ډېر ژړېدلی یمه
ته به ویـــــــــده وې د آسمان ستوریو لېدلی یمه
درست ماشومتوب را باندې سترګې تورولې ادې
د رنـــــــــــجو سیند یمه له سترګو بهېدلی یمه
د نیمو شپو ســـپوږمۍ را ګوري راته غږ نه کوي
غریب مارغــــــه یم په ځنګل کې چغېدلی یمه
زخمي آواز مې پر جـــــهان راګ د سُرور لګیږي
د زړه تر ځنګه پــــــــــــــه وزرو لګېدلی یمه
ژوندی پژواک یم دوی مې وژني خو را و خېژمه
ګني نو څو ځله ګړنګ ته غـــــــورځېدلی یــمه
د زړه د سر هره تناکه کې مـــــــــې توری توری
غزل غزل دې کړمـــــــــه ګل ګل غوړېدلی یمه
لکه د اوښکو د کـــاروان مې ترېنه مـــه وباســـئ
چې یـــــــــې د سترګو په جنت کې لوبېدلی یـمه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای ته وه روانه وزر سوي پرې یې غـــــــاړه وه
بیا زمونږ ژړا تر موټر بــــــم لانـــــــدې ولاړه وه

اوښکې په اوبو کې وې بېـــــګا په روژه ماتي کـــې
چا مو وې خرما ربېلې ژوند مو دښته شــــــــاړه وه

زه د خدای په در کې د خپل کور په دعا بــــوخت ومه
ماته ګاونډي کړې د خور او د مــــــــــور زیاړه وه

ما چیغې وهلی نه شوې چوپ د زړه په کونج کې ناست
وچـــــــــه مې په ستوني کې د کاڼي په څېر لاړه وه

دا غزل کاروانــــــــــه د وطـــــن د بُورو،ورارو غږ
دا غـــــــــــــزل کاروانه د شــهیدو وینو ژباړه وه

جوزا ۱۳۹۶ ۱۱

کابل افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تړي ګلاب راته وې، نرۍ باران خـــوږ دی
خو ما دا نه منله، ما وې جــــانان خوږ دی

سهارنۍ بلبلې، ورســــــــــره مله کړه نغمه
د غره په خوا کــــې کليه، ستاسو اذان خوږ دی

چې ته د ګل غوندې يې، که ګل د تا غوندې دی
اې په ايمـــــان و وايه، کوم يو ګومان خوږ دی

په يوه سړي مېَنه، مسته د خيـــال ښاپيــــرۍ
ور غاړې وتې وايي، په خدای انــسان خوږ دی

غنم غنــم خوږه ده، بـــــنتِ آدم خــــوږه ده
هو د حـــــــوا پر خالق، ايمان ايمان خوږ دی

نړۍ به هم خوږه وي، د تورې ګوړې پــــه شان
لکه انګور د ميزان، افغانستان خــــــــوږ دی

ورکړه د خدای ده کنه، تورسترګې ويــــــې منه
سترګې به ستا وي خوږې، شعر د کاروان خوږ دی
ثور-۱۳۹۶-۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ورته خولې شوې داصيلو مرغلرو اوبـــــه
خپلو خبرو ته دې ورکړې د سندرو اوبـــــــه

ستا د تصوير تنکيو پښو ته شيشې مه شه لـــشې
په کاڼو چېرې ماتې مه شه د جوهـــــــــرواوبه

زما د زړه د مينې زور پاس په لـــــښمو کې ګوره
په بره خېژې اشنا تـــــــــل د زورورو اوبـــــه

خدايه ! باران د مينې راوله پر وچـــــــو للـــمو
غواړي ګلان لکه د تږو مســـــاپـــــــرواوبه

ګودرې شاړې منګي مات دي په کې ښاښکی نه شته
ستا د لاســـونو د جوړه شپـــــــينو کوترو اوبـه

پرګلو ښاخي کوم د مينې پيغمـــبر ژړلـــــــې ؟
د شــعر د شاتو د مچـــــــــيو له وزرو اوبـــه

کله چې لـــــــــيکي خپل صنم تــه صوفيانه غزلـه
قلم ته واچـــــــــــــوي کاروان د نيلوفر اوبه

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

امــام و لـه قيام را غـورځېـدلـی په جـومـات کې

سجدې په وينو سرې وې بم چاودلی په جومات کې

مات غشی د پولادو ، د قاري پـــــــه حنجره کې

قران و پانې پانې سوځـــــــــېدلی په جومات کې

سيلۍ وه د سرې اوسپنـــــې ناڅاپـــــــه را الوتې

ګل ګل د دعا لاس و ريږديدلی په جومات کــــــې

او پلار يې مات رحيل لکه خپل زوی غېږ کې نيولی

لښتی د اوښکو وينو بهېدلی په جومـــــــــــات کې

الف د يوې پرې ژبې پر سر پــــــــه وينو سور و

د ميم توری په زړه و لګـــــــــېدلی په جومات کې

زوال يې خدايه کـــــــــبر کړې په روی د ملايکو

شيطان له خــــــــر مستۍ و ګډيدلی په جومات کې

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا دې موسم دی مهربانه کـــــه وطن ته راځې

درد په وطن کې دی درمـانه که وطن ته راځې

خولې مو ګـــــــنډلې د فولادو په تارونو يو چا

زمونږ د سترګو تـــــــرجمانه که وطن ته راځې

تږي ګلونــــه يې په غـــيږ کې مړغيجن دي ولاړ

د مــــــــــينې شړکنده بارانه که وطن ته راځې

جـــــامې د امن د لمر واغونده سهار به مو شې

د جنګ په شپه ورکه جانانه که وطن ته راځـــې

بې تا سرغوڅی سِتان پاتې دی تاوان دی تـــاوان

افغانستان به شي افغانه که وطن تـــــــــه راځې

مړ به له غم يم چې تابوت دې لــــــه يونانه راځي

شم به ژوندی ، ژونديه ځوانه که وطن ته راځې

لکه ټپې دي درپســــــــــــې ټولې شملې لوپټې

زمـــــــا زار زاره ياقربانه که وطن ته راځې

د کاروان زړه شولو نری نری تار تار در پسې

شــــي به امېل دُر و مرجانه که وطن ته راځې

حوت ۱۳۹۵ هجري شمسي ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بلومه په ډیوو کې دعاګانـــــــــــــــې

نیمه شپه مې په لېمو کې دعاګانـــــــې

له تسبو نه مې تارونه دي را ویستـــــي

غبرومه په نغمو کې دعاګـــــــــــانې

طنازي یې په لفظونو کې نازي کــــــړي

په غزل په زمزمو کې دعـــــــــــاګانې

د رندانو سترګې برندې را پســــــې دي

کړنګومه په پیالو کې دعـــــــاګـــــانې

کړه مې لپه میناتور جام د مـــــــرجـــانو

تنده غریه ځښه اوبو کې دعـــــاګانــــــې

د برکلي به وي سخ چې وي د ســـــولې

پېغله ناوې په چمـــــــــــبو کې دعاګانې

کچ او مېچ د چـــــــــا د لېچو را سره دی

مړې یـــــې مـــه شه په بنګړو کې دعاګانې

و کاروان تــه یې تورسترګې کړي ور یادې

پـــــــه دې ورځو په دې شپو کې دعاګانې

دلو-۱۳۹۵-۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر شـــــــــي له بې قدرو نه غمي په تيرو مات

شته دي ابـــــــابيل پــــــه غشو ولي د جومات

ونيوه لـکی د دجال دې نـــــــوي حـــــــاجي

حق يــې تر پښو لاندې ، و دروي لات و مـــنات

راښـکه چليپا تېوس پـــــــه پَرو د طـــــــاووس

وايي چې دا ولې يې رنـــــــــــګونه دومره زيات

پټ شه په خلوت کې د دوران لـــــــــــه نـــقادانو

نارزي ورتـــــــــــه دوه توته يو پير د خرابات

وا کاروانه مه شه ګيله من له جاهلانـــــــــــــو

دوی تلي په تله د لرګــــــــيو ، مناجـــــــــات

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې له خیام نوشلي نـــــــــــه مې له غنـــي شراب
ولې مــــــې غـــــــــــــزلې خلک بولي لــــېوني شراب

ټکــــــــــــــنده غرمه مې میخانه ده پـــه کې لمر ساقي
شپه کې شي سپوږمۍ ساقۍ او ستوري مې شپني شراب

ناسته راته څَو ، کې یوه مستـــه نـــــــــظربـــــــازه ده
خود به جوړومه له لمبـــــــــو د سپـــــــــــېلني شراب

نن د چا زَړو سترګو له حـده ډېر بېخــــــــــوده کــــــړم
رند خرابوي چې ډېر یې غـــــــــــړپ وي ځنډني شراب

دوې ډکې پیالې رانه پـــه منډه مــــــــــنډه وې
دوې غرڅنۍ سترګــــــــــــې وې نظر یې غرڅني شراب

هسې مې غزلې د نـــــــــــرګس غـــــــــــوندې نشه نشه
نوش مې دي د غره اوبه خو نه د جرمنــــــــــــــــي شراب

دا راوړي تا له کــــــــوم جنت وو جنتـــــــــــــــي یې کړم
وا کاروانه تا خـــــــــــــــــــو په ما ښبلي ګبیني شراب

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غشو سترګې پې ړندې شه خو پې سرې مـــه شه

ستا د ګوربت د لوړ الوت وزرې پرې مـــــــه شه

ستا د شپېلۍ نغمې نغمې په کې زرغونـــــــې اوسه

د غره شپونکیه ستا له غږ تشې درې مـــــــه شه

ایله زخمونه مو د زړونو سره اوس ورغلــــــــــې

د بېلتانه په ساندو بیا ارې ارې مـــــــه شـــــــه

ستا په دې زړه کې چې د ژوند څوکې په ناز ووهې

د چمــــــــــــبه مارې د چارګل ماتې پَرې مه شه

ستا د چلم پر ســـــــــــرخانه دې وې سکروټې بلې

مسته ملنګه مینـــــــــــه مــــــــینه دې ایرې مه شه

د موسی خدایه د مـــــــــــــــیَنو شــاعرانو خدایه

د کوهِ طور د سر شپونکی دې بې اســـــرې مه شه

چې ستا کاروان یې له نغمو نه زر غزلـــــې جوړې

د چورکوندې د بلبل چوپې انتَرې مـــــــه شـــــه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمونځ مې يې کافر به شمه څنګه دې قضا کړم
راشه چې دخپل زړه په خلوت کې دې ادا کړم
ته دقدر شپه يې خو په شپوکې رانــــــــه ورکه
تاپسې به ډيرې اوږدې لـــــــــنډې شپې رڼا کړم
غشــــــــــې راکـــوه چې اژدها په تندي وولـم
موســــــکه راته مه کيږه چې نښه به خطا کړم
زه هغه مجنون يم چې مې زړه خوره کيږدئ کړ
ګورې به ليلابه له وچ ډاګه راپـــــيدا کـــــــړم
دين دپښتو نغښتئ دملالې پـــــــه تـــــــــپه کې
دا دټپو ژبه به له خدای ســــــــــــره آشنا کړم
ډول به شم اتڼ به شم شغا به شـــــــــــم دځنو
بيا به طالبان دجومـــــاتـونو په ګـــــــــــډا کړم
خاورې يم خو لمربه تـــرلاس ونيسم که خيروي
ستورى به شم پاس به له سپوږمى سره خنداکړم
بيا به دغاتولو دغه لوټ کــــــاروان راتول کړم
لاس به په سپرلی واړوم زر بــــــه يې پخلاکړم

پيرمحمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا بـــــــــــه کرامات لري له تيرو اوبه وباسي
ځيني ځيني ســـترګې له سري ځيني زړه وباسي

هغه چې ماشومه وه اغزي مې يې له پښنو ويستل
را دې شي له زړه مــــــې دې ويشتلي بانه وباسي

ناڅاپه شهنده شي په شـــــــغ راشي حمله وکړي
خرپ شي په پنجو کې له پنجرو نه مارغه وباسي

عشق چې زورور شي د طوفان وزرې واغوندي
لويې لويې ونې لکه مـــــــــــــازې وابنه وباسي

دا سترګې د کوم يوه زرغون سـمندر خوينده دي
بيا په څپو راغلې چې به څوک لــــــه کاله وباسي

دا ځلې دې داسې لېونۍ مينه ملــــــــــګرې شوه
يا به دې شي لمونځ او يا به تا له لمانـــځه وباسي

سخ به دې کاروانه وي که ښکلې لاروۍ دې شوه
دا به درته لار په تور کمر کې د غره وبـــــاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

را غورځېدلي د غـــــــرور له اوچت غره دي سره

د يـــــــو د بــــــل په لوغړنـو وينو سره دي سره

د خاورو لوښی شه پاخه دې شي خو مړه چې نه شي

ياران په خپلو کې بس اور دي او اوبـــــــه دي سره

دا چې سرونه سره ريبي ماشومان خـــــو لـــــري

ترمنځ يې خدايه راشي غوښه او چـــاړه دي ســـــره

خلک د يو د بل په سترګو کې لا خـاورې شـينـــدي

داسې موسم را چې بس يو بل ته رانـــــجه دي سره

کبلي چې روي د غرڅې له تي شيدې د، ريـــــــدي

دښتې زرغونې وي شپېلۍ دي او شپـــــــانه دي سره

لکه اوبو کې شي بوره لکه ډوډۍ کې مـــــــــــالګه

بيا به له زړه وايو چې دا خلک خواږه دي ســـــــره

چې سره غېږ په غېږ شي توري ښـــــکلا و زېړوي

دا هلکان جينکۍ خوند کا چــــې واده دي ســـــــره

د وطن شپه لري سپوږمۍ او هـــم د ستوريو کاروان

سبا به ګورې چې مين په لمـــــــــــر خاته دي سره

جدي - ۱۳۹۴ ۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه يـــې وژنـئ ماشومان دي ارمانونـه

موروطن باندې مې ګران دي ارمانــونه

روژه مــــــــاتي ته لا نه دي رســېدلي

د خُرماوو پـــــه ارمان دي ارمــانونـه

د طاووس د زرغـــــونو بڼکو ورونـه

ښکلوونکي د قــرآن دي ارمانونـــــــه

وراړې مه شه د وطـــن ملالې خوينديې

شنه غمه يې د پېزوان دي ارمـــانونــه

د ګلاب ذِکر يې زخم دی په زړه کــــې

په اغزيو کې روان دي ارمانونـــــــــه

په خنجر که د موچي په تار حـــلال دي

د شهيد افغانستان دي ارمانـــــــــــونه

پيرمحمد (کاروان)

عقرب -١٣٩۴ -١٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه چې غلې غلـــــــــې د چمبې غوندې درزا کوي
نجونې د لـــــــــــفظونو مـــستې مستې شي ګډا کوي

رايې شه ســاحل ته مرغــــــلرې به در وشيــــــندي
کله چې سخي سمندر شــــــــور کــــوي غوغا کوي

ميـــــنه جــــــادوګـــــــره ده پر هر چايې منلی ځان
څوک به يې په جار وايي خو څوک به يې په غلا کوي

دا ښکلې چې ځان يې په اوو پـــــــــــردو کې و نغاړه
وګوره سپين سترګي هم ترې وېـره او حـــــــيا کوي

لېې يې سرونه دا کتار د بيـــــابان غاټـــــــــــــول
دا خو تږو تږو مسافرو تـــــــــه دعـــــــا کـــــوي

راغله او پر هاغه پاس کنډو بــــاندې را واوښتــــــه
اې دا خو تورسترګې ده خو تـــــــــکه شنه رڼا کوي

ستا کاروان شاعر نه دی خو ته چې ورته موسکه شې
بيا نو دا ساده سړی په شعــر کې هم بــــــــلا کوي

عقرب -۱۳۹۲ ـــ ۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نــه په ستن او نه په تار پسې روان دی
ګرېوان څيري ځي په يار پسې روان دی
دی د لـــــــــبچو له ليندو را وتـی غشی
مرغۍ نه و لي پــــه مار پــسې روان دی
په رباب کې په اوبــــــو او په بــنګړو کې
پسې ځي په شرنګهـار پســـــې روان دی
تر غچۍ ګوتې د زړه ، نيولی مـــــــينې
د ښکلا په ورک ديـــــار پسې روان دی
له نارو يې تش لفــــــــــــظونه ډکوينه
ځي د زانګو په کتار پـــــــــسې روان دی
خيال کاروان ته رام پري پــــه کجاوه کې
زرين اوښ يې دی مهار پســــې روان دی
پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شـــاعران یـــو په نغمو یادوو خدای
ښکلـــــي ګورو ، پـــه لېمو یادوو خدای

خدای بلد کړو د توبو په مـــــــــــاتولو
غرېب کوو له پېمانو یادوو خــــــــدای

شېخ د کانو په تسپو یادوي خــــــــدای
موږ د اوښکو په تسپو یادوو خــــــدای

د ژوندون په ګوتو برګی تســـــــــپې وایو
هم په ورځو هم په شپو یادوو خــــــدای

یم هیرجن چې هیر مې نه شي راته خانده
ســــــــــتا له شونډو اننګو یادوو خدای

ایا تونه دې په سترګو کې موســــــکي دي
ستا له سترګو پښتنو یـــــــــــادوو خدای

موږ کاروان د لېـــــــــونو ازادي غواړو
په کړی د زولنو یـــــــــــــــادوو خدای

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسکه شه جانانه ستا دمړو اوښــــکوپه شان یــــم
راشه زرغونتال مې شه نرى نـــرى باران یــــــم

راشه دځلاندوسترګووالې توره شـــــــــــــپه ده
لاره رانــــــــه ورکـــــــــــه مـــــسافردبیابان یم

ښکل دې چې پرتنده کړمه ښکل دې چې سجدې کړم
خــــــــال مې کړه پرتنده چې ددوو وروځوترمیان یم

ته زما اختر زما سبب دخوشــــــــــحالۍ یــــــــــې
شین مې له خنداکړه یوماشوم غوندې ارمـــــــــان یم

جاردې له خنداشمه چې شـــــین دې له خنــــــــداکړم
ستاله برکته خودســـــــــتورونک اســــــــمان یـــــم

ستا پرتنده پریوتم پـــــــــــــرځـــــان مې شک پیداشو
ګوره چې کاروان یم که ســـــــــتاځړیکه دپېزوان یم

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ځاځکو په لپمو مې سمــندر لیدلـــــــی دی
په ټولو آیینو کې مې دلبر لیدلــــــــــــــی دی

شهید مازیګری کوي شغلې لکه حـــــــــــسین
شفق مې سور په غشو د شمر لیــــــــدلی دی

له زړه مې چې کړي جوړه وچو شوندوته کوزه
ورځـــــــــــم پسې چا داسې کوزه ګر لیدلی دی؟

دا مستې مســـتې اوښکې چې جوپې جوپې راځي
دې پیغلو مــــــې په سترګو کې ګودر لیدلی دی

بتګر د تخیــــــــل مــــې جوړه وي بت د جانان
په روح کې زمــــــا کان یې د مرمر لیـدلی دی

ته پوې یې چې دا ځنګه شـو کاروان غزل غزل؟؟
دانن یې ایله یو نظر خـــــیبر لــــــــــیدلی دی

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړه مـــــــې ولــــې راورېږي څه باران خـــو نه يې
هســـې مې درد راويښوي زمــــــا درمـــــان خو نه يې
د مــــــــخ په پانـه بـــه دې څـــــه خوږه غزله ليک وي
سپينـــــه کـــتابه يــــادوم دې دومره ګـــــــران خو نه يې
د خيال ځُـــــد ځُـد دې راته ډېر ډېر پـيغامــــونه راوړي
دا مـــې خـطا وه چـــې ويـــــل مـــې سليمان خو نه يې
ستــــا د ستم د انــتــها به درتــــه څـــــــــــه وايـــمـه
د کـــــوم ظـــالم مـذهـب پيرو يې مـــسلمان خـــو نـه يې
مـــــا به بې وخــــته لېونی کـــړې په اغـــزو به ګرځـــم
غېږ به رانه کـــــــړې ښکليه باغـــــه بيابـان خو نه يـــې
د ژوندد وچ ساحل په مخ مې لمدې شـــــونــــــډې نه ږدې
شـنه سمـندره زه دې څـــــه کـړمه توپـــــان خو نه يــــې
د نور پـه غشو مـــــې له هسک نه په لېمـــــــو کې ولــــې
نه راځـــې ستـــورى د اسمان شوې مهربان خـــــــو نه يې
ښکليه ســـــالار کـــــــه مې د عشق د منزلونو نــه کـــــړې
بيا راته وايه چې درواغ وايې کـــــــاروان خـــــــو نه ي

پيرمحمدکاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار دهوښيارانو دی اوزه دغره سړی يمــــــــه
تورې زولنې راپسې ګرځي ليونی يمـــــــــــــه

ورکې مې تسبې دي دزنځير په کړی ذکرکــــړم
زرځله شهيديمه او زرځله ژوندی يمـــــــــــــه

هره يوه مسره مې بس دتورو وينو لپــــــــــه ده
نه يمه شاعر دسروغاټولو کنډولی يمـــــــــــــه

مانه شيشې مه تاووه زه خو څه څراغ نــــــــه يم
نه مرم په طوفان کې عجيبه اور اورکـــــــــی يمه

تاپه سپينولاسو باندې سين ته ورګوزارکــــــــړمه
کانی ومه تور خو اوس له شوقــه شين غمــــی يمه

ځان مې په مريو کې دتار غونــدې پټ کـــــړی دی
زه دکومې چټې پرتټرباندې ځـــــــوندی يمــــــه

کوڼ که وي جرس نو خپل ويده کاروان به ويښ کړمه
مـــــات به شم په شرنګ دليونی دلاس بـــنګړی يمه

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اخ ستا يادونـــــــــه پې راټول ښه دي
پرديس حـــــواس مي غزلبول ښه دي

دغنمـــرنګ پـــه زنـــــخدان مـــي نظر
ليمه د بـــــــنګو پـــه کـــــنډول ښه دي

ليژ التفات مي سوري زړه ته وکـــړه
ګرانه! پټري په دې کچکول ښـــه دي

مړه په ښکليو کي نو څه توپـــــير دی
مړه پريږده يې ښکلي ټول ښــــــه دي

سترګي، ليمه، وروزي، بانه، خالـــونه
قاتلان ټول د دې کهول ښـــــــه دي

"ريحانه چاته ور يـــــــاديږي پوري"
"د چم په دښتو کي غـــــاټول ښه دي"

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې نظر د کبرجنو ورتـــــــــــه برند شي
لیږ دي پاتې پــــــــــه هنداره دغـه دند شي

د دې ښــــــــــکلو عجیبه غوندې بازار وي
کار دي نه وي، خو بس کار دي پکې بند شي

د ځوانۍ له زوره مستې هسې نـــه چــــــې
رانه مات دي په نازونو کي مړونــــــــد شي

دا پی مخي د پیریــــــــــــــانو په شان بویه
خدای خبر چې په اسانه مـــــــې په بند شي

د غزل جاغور دي تش کړمه پـــــــه حسن
چې را ډک مي د خیالونو کمربنــــــــد شي

ریحان پریږدئ د څلورو سترګو جــنګ ته
فکر نه کړم چې قایل به د اوربنـــــــد شي
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

انـــقلاب وو له هيواده وو وتلي
زنده باد له مـرده بـــاده وو وتلي

په ظاليم پسي روان وو لكه غشي
اسويلي مــــو له فرياده وو وتلي

پوليتې مي تپېدې د هيلو ورو ورو
ځراغـــــونه مي له باده وو وتلي

دوه غمبـوري دي جانانه راسره وو
دوه جهانه مــې لــه ياده وو وتلي

ستا د ستركو له پېچلي فلسفــې نه
سواداره بې ســــــواده وو وتلي

دريحان د غزلتــــوري مســافر ؤ
دخـــــــالونو لـه بلاده وو وتلي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان په روغو پښو روان دی او زه شل ورپسي
پـــــه زړه چاودون به لنډوم دغه مزل ورپسي

ماوېل را وابـــه ړوي مخ رانه ور وابه يې خلي
نن مي نيولی وو تــــرکوره پــوري ګل ورپسي

سپينه خولګی دي لکه ســـوله تر دوزخ له اخوا
کابل زړګی مي په سکروټو کــړي مزل ورپسي

تا راروانې غبرګي سترګي په نازونوکړلــــــې
ما ارمانونه کړل پياده دزړه په تل ورپســــــي

په هديرو کي دشهيد وطن راو ګرځمـــــــــــه
دخيال ځراغ وړمه په نيمو شپو کي بل ورپسي

دنظرغله به دي اخېر د زړه په غلاونيســــــي
ريحان اخيستی د لېمو په لاره پل ورپســـــي
خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سترګو توره ګُذاره نـــــه کيږي
بې له تا ګوره ګُـــــــذاره نه کيږي

غېږه دي راکـــــړه اوبه رنګه ياره
د عشــــق له اوره ګُذاره نه کيږي

راباندي مات چي مړوندونه نه کړې
د بنـــــــګړوشوره ګُذاره نه کيږي

ما د غربت لــــــه لاسه ډېره کړې
چا وېل بې مــوره ګُذاره نه کيږي

تږی غاټول يـــمه دتــږي دشتي
راباندي اوره ګُــــذاره نــه کيږي

مسافری مي زړه اوبـــه اوبــه کړ
ريحانه نوره ګُذاره نه کـــــيږي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې کیسه کې نه یمه چې شنه دي او که تـور بنګړي
بس چې سلامت وي مړوندونه، کوي شـور بنګړي

مات دي کړل؟ قربان دي شمه زر واري له نازه نه
زه خو لاژوندی یم درته رابه وړمــــــه نور بنګړي

دې کوڅه کي ورو ځه! په زامـــنو بوره موراوسي
هسي نه په لیڅوکي دي واخـــــلي ګلي اور بنګړي

مـــــــابه ترې د دوه ضرب او دوه پوښتنه وکړه له
دابه نو (کاروان) وو چي ځواب یې وو څلور بنګړي

دا خـــــــو دي ریـحانه! دشاعري اروا ناز وړمه
هره پنشنـــــــبه دي شرنــګومه چي په ګور بنګړي

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پــه هډوکو په خرمـــــنه پسي ګـرځم
دلـته شوې ده چـــــاودنه پسي ګـرځم

دمرګي کچکول مي غاړي تـــه لوېدلی
د بـارودو پـــــــه بســپنه پســي ګرځم

زه پښتون يمه، د ورور په غوښو پايم
شه په خرپ په ورور وژنه پسي ګرځم

چـــي غاټول ته يې دخال زکات ورکړی
اوس پـــــه هغه غونډه زنه پسي ګرځم

ستا تصوير مي که په زړه کي روغ پيداکړ
په سکروټـــــــــو کي دي ننه پسي ګرځم

چي يې سيوري تــــــه دمه وکړم ريحانه
دخپل ځان په ورکــــــه ونه پسي ګرځم

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما خو را په زړه دي، تــــــــــاته يادېدي نازکې؟
تودې تودې غــــــرمـــــې، هغه سرې سرې مچکې

لومړی ځل يې په کړس کړس په غصه کې دي خندلي
لومـــــــــــــــړی ځل په جوزا کي ورېدلې دي څپکې

په زړه مي يې ګلابه!! تابه هم ســــــــــتايم قربــــــان
غاټول مي تخيل ته دښکلا اېښي تلــــــــــــــــــکې

چي سترګو ته دي ګورمه نظر مي نوراني شــــــــي
د حسن له اسمانه دي راښکته ملايــــــــــــــــــکې

تخنيږم، په لاسونو مي نــکريزي کشيدکــــــــــــړې
ريحانه! له غمبورو مي درټولي کړه پيچـــــــــــکې
خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرل

څه وخــــت ؤ هی موضوع به سندریزه وه لیلو
چـــــــــي سوله به د هر کتاب سریزه وه لیلو

پیري د عـــــاشقی به دي لـــه ډاګه ډاګه ویشتم
دا کوډه دي د ســــــــــترګو لــه تعویذه وه لیلو

غوصې ته به دي څه خوږه مسکا کړله ورګډه
ادا دي په هر حال کي سولـــــــــــییزه وه لیلو

زما نبض دي وکوت د خولګۍ نسخه دي راکړه
په دې باب دي څیړنه هر اړخیزه وه لـــــــــیلو

بڼو وروزو پیچکو دي کړ زړه رانه ولجــــــــه
حمله دي ترتیب کړي ډلییزه وه لیــــــــــــلو

قربان مي دي کړې زر غزلي ځکه له خـــبرو
لهجه دي خوندوره سیمییزه وه لیــــــــــلو

ریحان دي پوکی ورکړ د باړخو شـمو ته ورو
ته موسکه وې د شنه خال دي کلیــــــزه وه لیلو

خالد ریحان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

وړمه راوړم، راوړمـــه وړم، وړمه راوړم سکروټې
دجنـــــــــګ له لاســه په لېموکي زنګوم سکروټې

تاوده يادونه دي شپـــــــــه شپــــــه پوکــی ورکوي
دزړه نغري کشي مي وي سرې ترسپېده دم سکروټې

چاپه دې ځمکه دبـــارودو بزغــــــــلی کرلـــــی؟
په سويو ګوتو بـــــــــــاندې لـــوّ کوم رېبم سکروټې

دلوغړن دوران کيسې کړي دسپـــــــــــرغۍ په ژبه
ورسره ناست يمه ورو ورو راغبړوم ســــــکروټې

کټ کټ خنداته مغرور يار غوصه ورګډه کـــــړله
مطلب يې داوو چي په سرو ګلو شيندم سکروټـــــې

دحسن تاو ته دي تسليم يم لاس په سرګرځـــــــــوم
په سره غرمه کي دي لمبه کړمه منم ســــــــکروټې

ريحانه زړه مي د دوزخ وطـــــن له اوره ډک دی
ښکارېږي اوښکي،خو له سترګــو څڅوم سکروټې

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشئ دي واخيستې له ځانه سره غم پاتې شو
په هره څـــــــوکه د بڼو په څوکو نم پاتې شو

د هر ازغي په سر دي ګورم ګلورين يادونه
د هر ازغي سر مـــــي تڼاکو ته اړم پاتې شو

ستا له يادونو سره غــلى غـلى ټــک راکوي
غم دي زما د زړه په سر لــکه لـړم پاتې شو

د ځواني ګل دي څه بې وخته خزان ورژاوو
ژوند مي په څوکو د ازغو لکه شبنم پاتې شو

دی تری تم دي غنمرنګ حسن غزل دې رانه
خيال مي چاودلی ورپسې لکه غنـــم پاتې شو

ريحان چي ستـــــا د بيا ليدلو تـــــــمنا لرله
هغه ارمان يې خاوري خاوري ترقدم پاتې شو

خالد ريحان اروابناد محيب الله بهرام ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يار ځــــــــکه د شونډو د شکرو مـاته ست کوي
مال چي ورکوي د خداي په لار کــي برکت کوي

کاڼي ته چي لاس کــړم نو دپـــاسه دا اواز راسي
څله يې دخـــــداي له ذکـــــره باسې عبادت کوي

زړه که ورسپارې نو بېرته روغ په ګوتو نه درځي
ښکلي هميشه په امانت کي خيانـــــــــــت کوي

چا توره اخستې ده په دې دنيا خپل حق غـــــــواړي
څوک ودې ته ناست دي چي حساب به په قيامت کوي

زه د شک په سترګه د لستوڼي مـــــــــر ته وګورم
دوی وايي درويش خو د دوستانو هم نفــــــرت کوي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چي نه بيا توره پورته سي نه سر پـه وينو رنګ سي

بـــــاداره دغه جنګ دي د وطـن آخري جنګ سي

که زړونـــــه سره يو کـړو او لاسونه سره ورکړو

دا کاڼي به لـــعلونه ســي، او دا بوټي به لونګ سي

تر څو به دوی پــــــه کلي کلي ګرځي دا به وايي

چي دا مېنه دي ورانه سي او هغه کور دي رنګ سي

زموږ ځلمي چي جنګ ته هڅوي نـــــو ور تـه وايي

چي هسي که مو کښېښودې نو توري به مـو زنګ سي

که ګورې له لستوڼيه به يې سور خنـــــجر راووزي

درويشـه! چي روان درسره څوک دلته پر ځـنګ سي

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له بدو څرنګه لاس واخــــلي چې ضمیر نه لري
شیطان به وتړي په څه بـــــاندې، زنځیر نه لري

هر څه په خپله خوښه کاندي، بل ته غوږ نه نیسي
زړه د بدن داســــــــي باچا دی چې وزیر نه لري

خپل خیرن زړه به نو په کومـــه رڼا باندې وینځي
که سړی ټول عمر خوشاله وي او ویــر نه لري

زما زړګــــــی به هم تل نه ګوري د غــشو لاره
او ســـــــتا بانه به هم مدام داسي تاثیر نـــه لري

دا دومره ژر چې ټولوي درویشه داسي ښــکاري
چــــې له جهانه د تګ نیت د ښار امیر نه لــري

درویش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دامنـــــم چي نه ځراغ يـم ،نه سهـــــــاريم
مګربياهــــــم دتيارو دسترګوخـــــــــاريم

مـــــا و تا بـــــــه هم اخرغــــاړه غړى سو
دا په دا چي ته ښيـښه يې ،زه غـبـــــــاريم

ستـــــــورو تاسي لاڅــــــه نورانتظار وکړئ
زه دمځــــــکي دسپېږو خـــــــاورو په کاريم

خوښه ستاده چي په کوم شکل مــــــي غواړې
زه خوچــــــاوته اغزى چــــــاته بهـــــاريم

زه درويش بيرته دځـــــــــــان په طرف باندي
را روان يم خــــــــو تراوســـــــه لاپه لاريم

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هیڅوك نه غواړي چې ښکلي پرېشان شي
بس لـــــــه لرې ورته وګوري روان شي

دا چې هره ورځ ورکـــــيږي دلته زړونه
هسې نه چې ټول په تا بـــاندې تاوان شي

زړه مې ستا ډېرو بې ورو داسې نرى کړ
چې رقيب شړې نو هم زما ارمـــــان شي

په وړه خوله چې کـــــــــوې لويــه خبره
دا ستا غشى ولې لوى تر دې کــمان شي

د درويش خاورې وجود به هم سره زر شي
که دې شونډو ته نږدې لکه پېزوان شـــــي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دویر اووېري زمـــــانه ځومره اوږده شوه دلته
ځوانه راغلي وه بـــــــــــلا ،داده زړه شوه دلته

هســـــــــــــي خوتوره کله وږي پاتي شوي نه
خودا اول ځل دی چې دومره ښه مړه شوه دلته

هغه وخت لاړ چي که به چیغه هم راپورته شوله
نو پــه فـــــــــضا کي به بـــدله په نغمه شوه دلته

ســـــــــــتا دراتګ اندازه داسي موږ ته ولګېده
چي لـــــــــه ګرځونو پا که هره آینه شوه دلته

خوشحالي کله ددروېش کره ورتـــــېره نه شوه
تر تابه راغله اوکرا ره به ویده شـــــــوه دلته

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

روڼې اوښکي مي را اوري په لمن کي
وړم به يار لره دا ســـتوري په لمن کي

مقدره دا دي زړه رابـــــــــــاندي وسو
که دي نشته خوارۍ نوري په لمن کي

بيا به سر د زورور په وينو رنګ وي
وي به کاڼي د کمزوري په لـــــمن کي

دا احسان دی د سپرلي چي ستا له لوريه
ګلان راوړي تر موږ پوري په لمن کي

د درویش هره مصرع دګلو ځانـــــګه
خوشبويی يې د هر توري په لمن کـــي

درویش درانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مجنون غونډې څه خلک،د ليلا غونډې څه خلـــــک؟
هر دور دي ليدلي ما او تا غونډې څه خلـــــــــــــک

له ښاره د هيندارو سوداګر باسي پـــــــــــــه زوره
خپل شکل ويرولي دي بلا غونډې څـــــــــــه خلک

زياتيږي ورځ په ورځ دلته د درد غونډې وګـــــــــړي
پيدا کړې لويه خدايا د دوا غـــــــــــــونډې څـه خلک،

د اوښکو په شان تت کـــــــــــاندي نظر زما ده سترګو
همـــــــــــيش راځي و ماته د ژړا غـونډې څه خلک

(ژوندی ده په په ژوندون کې يې شک مـه لره(درويشه
لا شته په دې تـــــــــــولنه کې ده سا غونـدې څه خلک

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې دښمني يې ختم و نه ګڼي بيابه راځـــــــــــي
د غريبانو ډيوې پام کوه هـــــــــــوا به راځي

د جهان ښکلي کهکشان غونـــــــدی په ډله راغــــلل
زما جانان خوی د سپوږمی لري تنها بـــــــه راځي

د لمر و جنګ ته به ملګري ما يواځي ليـــــــــږي
بل که راځي نو هم سايي غونډې تر شــــــا به راځي

لينده که هر لور ته کړي سمه خـــــــو هدف يي زه يم
غشې که هر طــرف ته خلاص کړي نو تر ما به راځي

په دوو خـــوا خــوږو کی به يو راځي ضرور درويشه
که جانان رانــــــغې و مـــــــــاته نو ژړا به راځي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له اشنا سره کاته غواړم چـــــــي وشي
کېدای نه شي مګر زه غواړم چي وشي

چي د ښکلو پام و ماته هـــــم را واوړي
په دې اړه څه نا څه غواړم چــــي وشي

دا چي نه غواړم راتګ ســـتا خو نو دلته
هغه کېږي چي زه نــــــه غواړم چي وشي

په لــــــېمو خو مو ډېر څه سره بیان کړل
څه خبري اوس په خوله غواړم چي وشي

اشــــــــــنا وایـــــي یو باران د تېرو غشو
اې درویشه! ستا پر زړه غواړم چي وشي

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسم بدل دی ښايي تللي مرغان بېرته راســـي
وخپل وطن ته دکډوالو کاروان بېرته راســــي

ستاولونه ولونه زلفي وباسم له خپلــــــه خياله
يوساعت پس که ګورم دغه ماران بېــرته راسي

بېلتونه دا ځل دي نوعمردومره لنډسه چــــي زه
په لمن اوښکي وچوم اوجانان بېرته راســــــي

چرته که کاڼی او تـــــــــــندی بياسره وجنګېدل
منځ ته به زخم دګـواښ کړوني په شان بېرته راسي

درویشـــــــــه داسي به ونه سي چي زموږ.هديرې
سپين ږيري وګـــرځوي ټول او ځوانان بېرته راسي
درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځي پـــــه بدو کې تر پايـــــــــه ، نـه وېرېږي
دا اُمت هم اوس له خـــــــــــــدايـه نه وېرېږي

چې وي پروت پر خزانــه هغـــــــه خو مار وي
ځوی به ولې له بـلايـــــــــــــــــه نه وېرېږي

!دا وطن داسې وطن نــه دی اشنـــــــــــــايه
چې اشنای به له اشنـــــــــــــــايه نه وېرېږي

زه وېرېږمــــــه که نـــــــــــــه،ته بنه خبر يې
خودښمن وته مـــــې وايـــــــــــــه،نه وېرېږي

درويـــــــش اوس هــم مار له ستوني نيوی نه شي
دومره ده چـــې ترې له ورايـــــــــــه نه وېرېږي
درويش دُرانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د اوښکو څاڅکې دي، جهان دی، نور څه نه شته
باران دی او باران دی او بـــاران دی، نور څه نه شته

کوو يـــــــــې، که هر څو د مستې مينې په سودا کې
تاوان دی او تـــاوان دی او تاوان دی، نور څه نه شته

که زه ورځنې ژاړم او کـــــــــــه زه ورپسې ژاړم
جانان دی او جانان دی او جانان دی، نور څه نه شته

زما په شان به ته هم يو وخت وايـــي چې په ژوند کې
آرمان دی او آرمان دی او آرمان دی، نـور څه نه شته

درويشه! چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښــــان دي
قرآن دی او قرآن دی او قرآن دی، نور څه نـــه شته

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه به دې نه وي خو رضا به شي زه داسې يمه
مــــــا پورې مــه کينه زما به شي زه داسې يمه

مه غـــــــنمرنـــګه! داسې ړنګه غاړه مه راکوه
زما د هر مـــــابنام سودا به شي، زه داسې يمه

د ليونتوب پيښې مــــــــې مـــه کوه، خبره واوره
دا ټوکې نه دي په رښتيـــــا به شي، زه داسې يمه

سترګو کې دشت، لهجه کې تنـــده په نظر کې لټون
راځه قربان، خو وارخطا به شـــې زه داسې يمه

ته به وې ښنګه، چې ممتاز درګورم ښنګه به شې
خو چې ما ګورې په ژړا به شـــې، زه داسې يمه

ممتاز اورکزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بــاوري اوســــــــه خـــپل ګـــمان سره خبرې کوه
لــــــه ځـــــانه ځـه ،بيا راځه ،ځان سره خبرې کوه

که شــــــوې تنــها لکه دفتر کښې په مېز ايښې غنچه
په مـــــــــــخ مســـــکا ســاته ګلدان سره خبرې کوه

دې کــــــتابونه ســـــره کښينه،دې البم ته غوږ شه
دا ســــــــتا جــــهان وو،دې جهان سره خبرې کوه

ځه،لکه خوب په ځان راخور شه،لکه خوب وينه ځان
بـــــــــــل شــه،فانوس شه،شبستان سره خبرې کوه

لــــکه ســــــــــحر په هلو ځلو کښې د خلقو پټ شه
لــــکه ســـــــــــکښې ماښام آذان سره خبرې کوه

لکـــــــــــه روان کاروان د خپلې ښکالو ردهم واوره
لکـــــــــــــــه جرس تمام کاروان سره خبرې کوه

مـــــــــــــمتازه ورځ خو د مخونو په کتو تېره شوه
شپـــــــه ده،د ســــــــتورو ډک آسمان سره خبرې کوه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رحیمه!!نه کوم له ډاره خوارې خوارې سجـــــدې
تـــــرتا دې اورسي زما مستې خمارې سجــــدې

دلته یو کـــس دی ځـــــان ته وایي د جنت ټیـکه دار
یو زیړ ایمـان دی ورسره او څو بیمارې سجــــدې

اې! ته هغه یې چې سینګار دې پرســـتش کړی دی
اې ! ته هــــغه یې چې کوې درته هینداری سجدې

ستا ســــاده توب خو ته بې حده مزیدار کړې کنه
دې عـــــاجزی خو کړې بې حده مزېدارې سجـدې

نه مــــــــې څه کار تا سره شته،نه مامله تا سره
پرې مـــې ږده وا سړیه څه راپسې شمارې سجـدې

اوس مـا ته څه پته ده؟ څنګه به وي حال د زړونو
خو تنــــــدي ټول تیار دي ټولې دي تیارې سجــدې

مـــــــــــمتازه هغه نـخاګره مونځ ګذاره هم ده
څه بخـــــت لري د دې ظالمې ګناهګارې سجــدې

(ممتاز اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا تــنهــايي احســاســـوم لا تــنهــا چـرته يمه؟
زۀ يـو ويشلـے وجـــود، زۀ لا زمـــا چرته يمه؟

لمحه لمحه تيکه خــورمه خپل ځان لګيا يم
بلا تۀ چـــرته ئې؟ راځـــه زه به بيا چرته يمه؟

نن سبــا تۀ چرته ئې ياره؟ څــه درک څــه پته؟
اوهـــو! رایاد شوو يـاره زه نن سبـا چـرته يمه؟

د ځان د ننه د بندي باغي په خوا کښې ناست يم
خــدايـه د نور صبر، د نورې چپټيا چــرته يمه؟

مــمتــازه ټوله دنيا ده زمـــا ځــه وي به چې وي
خــو که ريښتيا وايـــم د ټــولې دنيا چـــرته يمه
ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه کښې به خداے دروړم درود به په ليمو کښې دروړم
زه بـــــــــــــــــه نورونه د رڼا په پيمانو کښې دروړم

ډير مـــــــــــــې زړه کيږي چې پينځه واړه آذانه دروړم
دا ســــــــــپينې شمعې د يو پاک آهنګ جامو کښې دروړم

د روح راحــــــــــــــل کښې به قرآن درته ډالۍ کړم ياره
د مـــــــــــــــــــينې ټکي به تمام په کليمو کښې دروړم

د ليــــــــــــــــــــــوني زړه د دعا شال به درولېږمه
او باقـــــــــــــــــي ځان به د ګلونو په وږمو کښې دروړم

د مـــــــــمتاز خدايه!! څه نرے نرے باران را ښکے دے
غــــــــــــواړم دوه اوښکې د موسم په رنګينو کښې دروړم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه ښــــــه خبر نه ښه خبره له وطنه راغله
زخمـــــي زخمي هره کوتره له وطنه راغله

ما په ګنــــډلو شونډو سخته زمزمه کړه کنه
ساندو کښي نغښتي وه سندره له وطنه راغله

یو د عــربو د صحرا شګو ړوند کړے ومه
بل مــــــې پاګل سر ته ډبره له وطنه راغله

ما یوې هیلې پسې خپل وطن نه کوچ کړے وو
هــــــــغه په ما پسې اوتره له وطنه راغله

لکـــــــــه کاغذ د چا په نوم لیکلے والوتمه
یوه ســـــــــیلۍ وه زوره وره له وطنه راغله

ما مســـافر چې سترګې پټې کړې بیا اوشو کرم
ښـــــوک نظاره شوه ،تر نظره له وطنه راغله

باچـــــــــا خاني او ماتم دواړه زنده باد ممتازه
خامتـــــــــا سره د تور ښادره له وطنه راغله

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تور خـــــــادر يم احتجاج يم بده ولې مني؟
زه تبـــــــــاه حال تباه مزاج يم بده ولې منې؟

ياره ! مفتـــــــــي يې فتوا کړ يې بده نه منمه
ياره! منـــــــــصوريمه حلاج يم بده ولې منې؟

باداره ! تا وييل خـــراج راوړه ،ما ځان راوړے
باداره! وا مې خله خـــــــــراج يم بده ولې منې؟

حکيم جي! ما هغه نښا کښې دے سکون موندلے
مـــــــــــداح د برجو مهاراج يم بده ولې منې؟

منم د رنـځ غوندې خپـــــل ځان ته لګيدلے يمه
خو د خپــــــــل رنځ خپله علاج يم بده ولې منې؟

ته بـــــــــلاول يې ما منلے يې په سر او سترګو
چـــــــــې ستا تر ښنګ لکه کماج يم بده ولې منې؟

مــــمتازه!! ما ورته وييل چې ته بي شک رباب يې
اوس د رب کړه دي زه دې باج يم ،بده ولې منې؟؟

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــــغې په لالي پسې خوبونو کښې وهم
دا شـــــــپیلۍ باید چې جګو غرونو کښې وهم

ته خو څه سیګرټ او روپۍ نه یې له ما ورکه
تا پـــــــــــسې هم ګوټې په جیبونو کښې وهم

جـــــــار دې له نامې شمه حسین پکښې راځي
ځـــــــــــــان درپسې ټولو ماتمونو کښې وهم

خداے زما ګمان کښې په پوره معنا موجود دے
زه بـــــــــــــنده لامبو په سرابونو کښې وهم

هـــــــــو! پورته کوم ګټو غرونو کښې خپل غړ
هـــــــــو! خپل مخ په دې ګټو مخونو کښې وهم

تا پســــــــې په ښپو نه ځم څپلې نه غواړي میخ
ځـــــــــــم په لاسو میخ به لاسونو کښې وهم

اے عـــــــــــلامه! وه علامه! زه یم ستا په شان
نوم مــــــــــمتاز او لاس ډیرو کارونو کښې وهم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو نــــــــــیم بدن جادو جادو کمال کمال وي خدایه
نه یـــــــــــې ثاني وي په اسانه نه مثال وي خدایه

مونږ معاف کوه .مونږ ساده ګان یو ،بندګان هم یو
دا یو نیـــم کس په مونږه هسې ذولجلال وي خدایه

زه بـــــــــــه تر څو پورې د تندې انتها شرموم ؟
تر کـــــومه پورې به زما دغسې حال وي خدایه؟

زرګـــــر دې ټول عمر زرګر وي شکایت نه کوم
خو دا کـــــــــلال به تماي عمر کلال وي خدایه؟

ته قیـــــــــــــامت راوله بې شکه زه ځواب نه لرم
خو که بنده دې یم نو زما په خوله به سوال وي خدایه

کاش هـــــــــغه څوک راشي او یا تر هغه چا ورشمه
چـــــــــــې هو بهو زما په شانې په جنجال وي خدایه

مـــــــــــــــمتاز همدومره لحاظ غواړي له دښنه ځینې
چـــــې په بې رحمه اذیت کښې خو مې سیال وي خدایه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر په ځان ظالم وم.په ځان ګران ومه چې وم
زه هـــــريو کردار د خپل داستان ومه چې وم

مـــــــــا لويدلي قبر کښې دفن کړئ مسلمانو
زه مـــــــالک د داسي يو مکان ومه ،چې وم

اوس خـــــو خير نه د چا په شان يم نه به شم
هو! يو وخت کښې زه د چا په شان ومه،چې وم

تا چې غـــــــــاړه راکړه ما ته څو کالونه پس
بيا هــــــــــم درته هغسې جانان ومه،چې وم

تار وم ،په ربـــاب ،په سريندې که په ستار وم
ما ضـــــــــربې خوړلې په لړزان ومه،چې وم

څو داني لونـــګ کفن کښې هم راسره کيږدئ
ســـــــــخت د لونګينو په ارمان ومه ،چې وم

ما ته خو مـــــــــــمتازه هغه اوس هم آيينه وه
اوس هم ورته هغـــــسې حيران ومه ،چې وم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه اکثر چــــــــا پسې خراب شم .بیا اکثر ښه شم
خو خیال مې نه کیږي چې دا ځل دومره زر ښه شم

وا مـــــــــــــــلا!! زه هغه لالي پسي تباه برباد یم
غرق شـــې پیریان نه دي چې زه به په منتر ښه شم

چــــــــې مې د زلفو سره باد کړي لیونے شم خدایه
چې مــــــــي بندي کړي په حلقه کښې د نظر ښه شم

کاش مــــــــسیحا!! زه هم څو وخته وینې ،وینې شمه
کاش مســــــیحا!! بیا یـــــــکایک لکه پرهر ښه شم

چــــــــــې توبه اوکړم له شرابو نو میین شم په چا
که دا مې حال وي خداے راستي که تر محشر ښه شم

مه ځــــــــــه قسم دے د ماښام په شانې تور سوځمه
کښــــــــــینه چي لږ لکه نیمګړے مازدیګر ښه شم

ممــــــــــــــتازه ځم عبدالغفور سره تبلیغ ته ځمه
خو زه ډاریږم هـــــــــــسې نه چې سراسر ښه شم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چــــــې بیـــــا لالي پسي خفه شم بیا نشې اوکړمه
کاش ماضـــــــــي راشي او زه بیا هغه نخرې اوکړمه

زه چرت وهم چي ما په ځان کومې کانې او نه کړې؟
زه چرت وهم چې اوس په ځان کومې کانې اوکړمه؟

زه مـــــــــــــــړې سندرې پسې دوه رکاته نفل کوم
رکوع کښې هاے هاے ،او سجدې کښې به ټپې اوکړمه

وعــــــــــده یې دا ده .چې جنت کښې به مزې کومه
خو شــرط یې دا دے چې تمام ژوند بې مزې اوکړمه

وطن مې ړنګ .ژوند مې تباه،هیلې مې خاورې ایرې
نورې د خـــــــــداے د کړنو څومره تماشې اوکړمه؟

یو تبلیغي، یو مــلا جان ، یو هغه مست پیر صــاحب
ایمــــــــــــــانه!! وایه کنه چا سره لانجې اوکړمه؟

مــــــــــــمتازه تور څادر له غاړې تاوومه ،ځمه
د باچــــــا خان بابا مزار کښې به څو شپې اوکړمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه بــه اودهٔ شمـــــــه خو سترګې به په ورهٔ کېږدمه
زه ښـــــــه پوهیږم چې د څه خانه کښې څه کیږدمه

څه عجـــــــیبه مزل راپیښ دے ،په دې نه پوهیږم
زادِ ســـــــفر کښې مازغه کیږدمه که زړه کیږدمه

ته د هـــــــــوا غـــوندې راځي او که هوا سره جي
په هر حـــــــــــال زه به یو څراغ په دیواله کیږدمه

خـــــــــو د زړه حال دے ،پیرایه بې شک بدله سهي
په لاس دې خولهٔ کیږدم که لاس په خپله خولهٔ کیږدمه

زه د شـــــــــپې خپله تنده واغوندمه .پریوځم یاره
خو ســــــــــتا تصویر سره رڼې یخې اوبه کیږدمه

لالیه!! مـــــــــا له ښاره سر کښې ده سودا راوړې
لالیه! څنــــــــــــګه یې د ستا په زنګانهٔ کیږمه؟؟

ممـــــــــتازه کاش زما ارمان زما په ژوند پوره شي
چې دښـــــــــمن وایي وسله کیږده ،زه یې نه کیږدمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ارتـــــــــــــداد دکاندارانو کړم مردود صنمې
راځه جمـــــــــــعه ده نن جوړه وایو درود صنمې

د دي رټليـــــــــو فتـــوي ګرو ،پروا ولې اوکړو؟
راغـــــــــــاړې وځه یادوو .رحیم .معبود صنمې

ما ته ليــــــــــدلې له نــــــزدې يې ګلا بڼې جینۍ
ما نا ديده ســترګو ته خار کړو خپل وجود صنمې

زمونږ پنډوکي کښې لونګو عسکر سم مدهوش کړو
هــــــــــــغه عاجز لټول پنډو کښې بارود صنمې

زمـــــــــــا دا خړ څادر .او ستا دا زعفراني لوپټه
زمـــــــــــونږ تر مینځ د احترام دي دا حدود صنمې

ما ســـــــــــــــتا چشمانو ته بخښلي ،د کجلو لکۍ
اے!! رابـــــــخښې به اوس د بنګو یو نیم دود صنمې

په حـــــــــمد الله ارباب به رسم ستا انځور کړم ګوره
ممــــــــــتاز یم در به کړم رنګونو کښي نمود صنمې

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار ته، بازار ته ، خريدار تـــه به دي اورسوي
زخمه! تصوير يې کړې اخبار ته به دې اورسوي

مينې ته وايه، چي وحشت خـــو به دې جرم بولي
دعا ته وايه چې آزار تـــــه به دې اورســـــوي

خياله! لفظونه که ګونګي دي خــــو کمال هم لري
تۀ باوري اوسه اظـــــــهار ته به دې اورسوي

ګمان حيران پرېښوم،دشک په ځلور لارې کښې زۀ
يقيـــــــــــنه تا وييل انکار ته به دې اورسوي

ممتازه نور له ســــنګ پرستو بغاوت په کار دے
ګني د غرو به دې کـــړي غار ته به دې اورسوي

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ژوند کښ دغه مرحله څه وي خو وژنی سړے
د درزېدلي زړۀ مزه څه وي خو وژني ســــــړے

کۀ د اقرار کۀ د انکار وي خو بس دومـــره ده چې
د جانان هره فېصله څۀ وي خو وژني ســــــړے

د چا ګېدے ګېدے دیدن په سړي سر چورلـــــوي
د چا خالي خالي کوڅه څۀ وي خو وژني ســـــړے

د یار په زړۀ په ناخبرئ کښي عمر نۀ تــــــېرېږي
د سړي خپله اندازه څۀ وي خو وژنــي ســــــــړے

زۀ ورته یاد یم زۀ تري هېر یمــــــه راځــي نه راځي
دا ګډه وډه عقیده څۀ وي خـــــو وژنــي ســــــړے

منصوره وخت چي يي معلوم وي نو بیا هم ښۀ وي خو
ده نامعلومه وخت وعده څۀ وی خو وژني ســــــــړے

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمبه مې د لوګي زړګي نه هـــــــله پورته کېږي
پرده چې د رازونو نه مې کـــــــــله پورته کېږي

د مينې په ميــــدان کښـــې الله دومره بريالی کړم
اوس سر که ښکته وړمه خــو په خپله پورته کېږي

چې يوړل تري خــزان هغه خوشــبو او ښکلا دواړه
په ډېــــــره بې وســـــــې بوره د ګــله پورته کېږي

د ميــــــنې محبـت په باب چې نه پوهيـــــږي بيا نو
دا بعـــــضی بعضی خلک راته ځله پورته کېږي

هغه چې پــــکښې چا د يو مين ژوند فيصـــله کړو
نامه د جانان اوس هم د مقـــــــتله پورته کـــېږي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ده زړه خبره چی د خولې نه بي خيالۍ کښې اوځي
لکه چي ساه د ګناهـــــــنګاره په نرمۍ کښې اوځي

په هـــــــــر واده کښي د ډولونو وهل نۀ دي پکار
دلته اکثر د کوره مـــــــــړي په ډولۍ کښې اوځي

ستـــــــــا د ځوانۍ دا عادتونه درپه غاړه نه شي
ډيري خبــــــــري د سړي نه په پيرۍ کښې اوځي

پۀ محبت کښې يو مقام وۀ چي تنها به خه ښــــۀ وم
اوس داسې وخت دی چي مې ساه په تنهايۍ کښې اوځي

هغه کۀ هر څو مړکيده له درده چـــــــوپ پاتي وۀ
اوس به يي ځـــنګه جنازه په خـــاموشۍ کښي اوځي

منصـــــــــوره ما ورته وراوکــــتل زۀ څۀ خبر وم
چی پس له دې نه به مې ژوند په ملنګۍ کښې اوځي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته چې په کــې وې د ســـــپرلو او د اختر کلی و
ځومره ســـپېره شو ، زمونږ ځومره بختور کلی و

چا راته وویل چـــې اوس کلـــــــی ډېر نه یادوې
ما ویل کلی خــــــــــو اشنا! د چا په سر کلی و

نه خو يې زه ســينه کې ځای کړم ، نه دلبر يې راله
نه جــــــــــوړ زما کلـــی وو نه مې د دلبر کلی و

سورناچيان" لاړل چې پټيو کې يو يو تن يې وليد"
هم يې ژړل ويل يـــې دا خو د اشر کلـــــــــــی و

چې جانان تلو نو چا ســـتا مينه ور په زړه نه کړله
"منصــــــوره" ښه د زړه د درد نه دې خبر کلی و

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که په زمـــکه وي خو ستـــــوری د اسمان شي
په جانان چي سوک مــــين شي نو جانان شي

په سپرلي کښــــې وطن ستا په رنګي ښکاري
په خزان کښـــــې خو ښېخي زما په شان شي

دنيا ښکلې دي دنيا يـــــــــــــــي ښائستونه
خو يو ته يي چي سړی درته حـــــيران شي

مرګ يې څه د ارمانونـــــــــو وي خدايه
د چا ټول ژوند چـــــې ايله د يو ارمان شي

ستا د خوانه چي سوک ځې نو داسې لاړ شې
چې تمام عمر په فـــــــکر کښې روان شې

زه د خيــــــــــــل غمه په دي خاطر ويرېږم
که په ځان شومه نو ستا غم به په ځان شي

د جـــــانان نظر يې هلــه په نصـــــيب شي
چې د دار په ســـــــر منصوره اوېزان شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ارماني كور كې اوســــــيږي ارماني كور ته راځي
ځيـــــــنې خلک بې تپوسه د زړګي كور ته راځي

دروازه يې راته لر كړه ويل يې مور درته غوسه ده
په دې نـــــــيمو نيمو شپو خو ليوني كور ته راځي

ستا د حسن به ځه وايم كه كوه قاف ته چرته لاړې
دا مې واوره درســــــره به ښاپيري كور ته راځي

خپـــل بچي به ورته داسې د پردي په شـــانتې ګوري
ځوک چې مونږ غوندې ملګرو عارضي كور ته راځي

چې د مينــــــې ناكامي يې د خـــپل كلی نه بهر كړي
هغه خلــک ځه ژوندي وي بس ژوندي كور ته راځي

ځنګه زړه نه به مې وځـــي هغه پيـــــغله چې ويل يې
زه دې مړه شم كه هغه مې په مرګي كـــور ته راځي

ستا"منصور"كلي كې نشته ستا"منصور"چې چرته راشي
د خپل كور د تلو نه مـخكې پخوانـــــي كور ته راځي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ســـتا په دي نــرۍ نرۍ خندا که غزل جــــــوړ شي

دا ســـتا په خيال به ښــنګه وي په تاکۀ غزل جوړ شي

وﷲ چي عـــــــقيدي به ورته ټولي په سجـــــــــده شي

زمــــــــــونږه د مــــــــــينو په دعا که غزل جوړ شي

پکار خو ده چـــي غرونه ورته هم په خوځـــيدو شـــي

د دوو مـــئينو زړونو په درزاکۀ غـــــــزل جوړ شي

د زړه ســـــــــــترګي به اوښکي ورته توي کړي د مـينو

زما د محبت په انتهـــــــــــا که غـــــزل جوړ شي

چي دومره سوک مايوسه شي چي مرګ ته غاړي وځي

منـــصوره داسي خـال کښي په وﷲ که غزل جـوړ شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېره موده وشـوه چې یم ، په داســې کور کې ویده
په خامـوشیو کې راویـښ شـــمه ، په شور کې ویده

په خــېټه وږی یم ، خو ســترګې مې مړې دي خدایه!
زما غربـت کرارې پروت دی ، په تـش شکور کې ویده

نه پــــــــرې باران اوري ، او نه د غوښو بوی ختم شو
د یویشـــــــــــتمې صدئ خلـک دي ، په اور کې ویده

دده په وړاندې په یــــــــــوه کمـــــره کې څه ونه شو؟
اوس هم لا پروت دی ، یو سړی په یو انځور کې ویده

باقره! بیا مــې دی د ذهن په حمـــــــــــــل کې یو خیال
لکه د دوو میاشـتو ماشوم چــې وي په مور کې ویده
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هېچا ونـــه لیدې زمـــــــا د ژوندانه تنهاکې
په ډېرو چیـــغو مې را وختې په خوله تنهاکې

د وخت غـربت، د ژوند لټون، او انتـها د مینې
د چا لاسـونه، د چا پښـې، او د چا زړه تنهاکې

اوس به مـې تـنده ماته کړی وی پرې تږی یمه
د خدای نه ځار شـمه اوس نه کوي اوبه تنهاکې

چا تـــــــکولو ټوله شپه زه ویده شوی ومه؟
سـحر وختي مې ولیدې، د کور په وره تنهاکې

باقـره! ما په داسـې ښـار کې زندګي تیره کړه
چې نه ســـــندرې خلك پیژني، او نه تنهاکې

بـــــاقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ګرځېدمه ، په خپل سيوري پسې لمر ته راغلم
د يو سړي پســــــــــــې د کومې دنيا سر ته راغلم ؟

د ستا په ستــرګو کې مــــــې ځای د محبـــت ليدلو
چې ترې لويــــدلی ومه ، بيا هغـــــه کمر ته راغلم

بلها موده پـــــس مې د خپل کور الماری خلاصه کړه
چې خپل غربت راته رایاد شو ، خپل څادر ته راغلم

تــــــنهاکــې پېښې پــــــکې وهــــــمه ، او ګيلې کومه
زړه مې راتنګ شو ، ناګهانه سمــــــــندر ته راغلـــــم

د نامـــــــــــــعلـوم منـزل سفـر هم نزاکـت نه لري
خدای خــبر چرته تلم؟ روان ومه ، او چرته راغلم ؟

ستا د راتــــــــلو زيری چې وشـــــولو په ما باقره!
په اوړو ککړ لاسونه ، ژر ژر د کور ور ته راغـــــلم

باقـــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حېران یم ګوري په کوم خوا، اسمان ته هم نه ګوري
خلـک د لور سره رېـــــبي ګوتې، غنـــــــم نه ګوري

د ســـــــــــر د پاسه مې سودا ټولې دنیا ته ښکاري
د ســــــر دننه مې ســـــــــــودا یو بنیادم نه ګوري

زهر به پاشــــــي په یـــــــوه یوه کې صـــبر وکړه
ځـــــــوک چې د کور په دېوالونو کې لړم نه ګوري

په ســـــــــــیاهۍ لړلي جېب ته مې دوبي خفه دی
خو چې په جېب کې مې ساه ورکړله قلم نه ګوري

د خپــــــــل منزل په لور روان دی فاصلې طی کوي
باقر د ځــــــــــــمکې په سیـنه باندې قدم نه ګوري

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند قاتل د جس په بیه زندګـــــــي خرڅـــــــوي
زما پـــــه خـــــــاوره د بل شوي اور لوګي خرڅوي

قـــسم په خـــــــدای چې کلیمه به ورته هم نه ورځی
څوک چې په مونږ باندې دا شته ، مسلماني خرڅوي

د قســــــــمتونو ویش دی ، څوک به پکې څه ووایي
د چا چــــــې شور نه خوښیده ، هغه بنګړي خرڅوي

ستا تصــــویرونه هـــم پرې نه پرېږدي بلا سړی دی
په دېـــوالونو بانـــــدې خپله تنهــــائي خرڅــــــوي

له خــــوفه ډک ذهنـــــونه ساتي ، معطر وربــاندې
باقر لګیا دی ، د لفـــــــــظونو خوشــبوئي خرڅوي

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستــا د محـــــــبت کړې وړې لارې خو ګرانې دي
اوښـکې مې له ستـــرګو نه هجرت کوي روانې دي

ستوري دي، وعدې او که صحنې وربандې شمارمه ؟
ماته خپلې ګوتې د لاســـــــــــونو اوس حیرانې دي

ته راتــــه انکار کوې، او سترګو نه دې اوښکې ځي
شونډې دې کافـــــرې دي، او ستــرګې مسلمانې دي

زویه! خپل راتلونکي ژوند ته هم ډېر سنجـیده اوسه
ستا د غبـــارې نه د پښـــــــتون وینې ارزانې دي

څو ځلــې مې وڅـــــښله پیاله د زهرو مړ نه شوم
چا راته باقـــــــره! کړې داســـــې دعاګانې دي ؟

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان پټومـــــــــــه، له دنیـا، له تانه څه پرده ده
راکړه. په ســـــترګو کې پناه، له تانه څه پرده ده

چې خپل بربنډ وجــود، د خاورو په څادر پټوم
په تا کې ګرځـــــــمه صحرا، له تانه څه پرده ده

ستا د نظـــــر د ګړنګونـــــــــــو نه لوېدلـی یمه
زلـفې راښــــــکته کړه اشنا، له تانه څه پرده ده

یوه پرده مــــــــې وه، د کور د دروازې مخې ته
هغه دې هـــــم یوړه هوا، له تانـــــه څه پرده ده

ځان به ضایع کړمه ، چې خیال د مزاجونو ساتم
خلك خـــفه نه شـــي له ما، له تانه څه پرده ده

لکه کالـبوت ګرځـــــم راګرځـــــم درپسې باقـره!
ما سـره نشـــــــته زما ساه، له تانه څه پرده ده

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما کــــفن نه يې ، د خپل وطن جهنډه جوړه کړه
زمـا قـاتل مــــــــاته له ځـان نه فربښته جوړه کړه

د مقدسې مينــــــــې حد دی ، خــدای به تا راکوي
ستـا د څـــــادر نه مې لمانځه ته مصلـه جـوړه کړه

هـر څه قــيمته وو ، خو سر د پښتون ډېر ارزان و
مـا چې ددې ښار په بازار کې ، نرخ نامه جوړه کړه

ما ورته ونه د کور ورکړه ، چې انغرى پرې تود کړي
هغه ظالـــــــــم ترينه خبر شوم ، پنـــجره جوړه کړه

ستـــــــا په جائيـــداد ورونه ، نښتي د يـــــو بله سره
ســــــــتا د امسا نه ستا بچو پلاره لينده جـــــوړه کړه

چې د کوټـــــــــــــه نه بهر وځـم ، اجازه تــــرې اخلم
د تنهائی ســــــــــره مې دا رنګه رشــــــته جوړه کړه

دوه رنګـــي خلک به اوس ويني پکـې خپله څهره باقره!
مــــا د خپـــــل غزل نه ائينه جـــــــوړه کــــــــــړه

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دعـــــاګانـــو پســـې تللی و، ازار یــــې راووړ
لپې یې اوســـــــوې په لاسونو کې انګار یې راووړ

د چــــــا لپاره یې دسمـــال په بېوســـــــۍ جوړوه
چې د ډوډۍ ټوکړې یې خرڅې کړې، او تار یې راووړ

بـــې له دښـــمنه هم ژوند ګران دی، تجربه یې وکړه
یوه ســړي د کور دېـــــوال سوری کړ، مار یې راووړ

مـا ورته ویل ستاسو په وخت کې شکر امن شته دی
زمـا وړوکي بچـــــــــي منډه کړه، اخبار یې راووړ

نــه د چـــا زړه، نه د چا سترګې څوک په بیعه اخلي
باقر خــــو راغی مګر نـرخ د کوم، بازار یې راووړ؟
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خپل احساس بـاندې مې خوري لکه لړم خبرې
زما په مخکې دې څوک نه کوي د غـــــم خبرې

په کاغــذونو رســـــــمومه درته خپلې شـــونډې
زمـــا پر ځای کـــوي ، زما د لاس قلــــم خبرې

پریـــږده چې واچوي لاســـونه د هوا ګـــریـــوان ته
د څـــراغونو په حضور کوه ، تورتم خـــــــبرې

د وصـــال شپه ده ، دې کې درد د هـــجر مه یادوه
څوک په جنـــت کې نه کوي د جهـــــــنم خبرې

ماته غـــوږونو کې اخر خاموشـــۍ ځالې وکړې
وشـــوه مودا چې اورم نه د بنیــــــادم خبرې

زه باشـــینده د سحرابي ځمکې یم څه وکړمه؟
باقره! زه خـــو به کوم د ســــــترګو نم خبرې
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوک به راټولې کړي ، د دغه تعبیرونو شیــشې
زما په سترګو کې شوې ماتې د خوبونو شیشې

مونږه! لا نه دی پېژندلی د لفظــــــونو قــــدر
په اخبارونو پاکوو د دکانونو شـــــــــــیشې

که په دې ښار کې چــــا په یو بل اعتماد کولــی
اینښي به نه وی چا د کور په دېوالونو شیــشې

اخـــــر دي ولېـــــــدل زمـــــا د اوازونو کاڼې
اخر مې ماتې کړې کنه ســتا د غوږونو شیشې؟

ګردونه هم ترینه ویـــــــریږي، نه کیني وربانديې
دومره بدرنګې شوې د خلــکو د مخونو شیشې

د خپل منزل مخ چرته وګورم هیڅ چل نه راځي
زما نه ورکې دي باقــــــــــره! د خاپونو شیشې

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ویریږم ګني پوه یـــــــــــم په هر څه، پروردګاره
حالاتو راته لاس ایـــښی په خـــــوله، پروردګاره

له مانه یې ته ولـــــــې پـــــټ ساتلی یې تراوسه؟
رانیـــــسمه اسمـــــان له ګریوانـــــه، پروردګاره

چـــــترۍ مې په ســـــــــــر ونیوه، د مینې انتها وه
یو څـــــــوک مې په زړه ډېر را وربېده، پروردګاره

په دوه اربه خلـــــــــکو کې د سوچ خبره نه ده!؟
یواځـــــې وژل کیږي پښـــــتانه، پروردګـــــاره

منم چې سترګې نه لرم، په سترګو باندې ړوند یم
خو سترګې رســـــــــــمولی شمه زه، پروردګاره

لاســونه ورته لپـــــــه کړل باقر په دعاګـــــــانو
جنـــــګ بس کړئ چا لیکل په دېواله ، پروردګاره
باقـــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند د تېـــــــریدو ضرورتــونه ، څومره ډېر دي
لاســـــــونه زما دوه دي ، او کارونه څـومره ډېر دي

په ډېرو دلیــــلونو ورکولـو ، شومـــــــــــه ستړی
د خلکو په ذهــــنونو کې سوالونه ، څومره ډېر دي

د عشق په بصــــیرت دي؟ که د خپل وطن په حال؟
په دې ښار کې د زړونو تکلـــیفونه ، څومره ډېر دي

زما او ســــــــتا یوه نخــــښه د یو بل سره نشته
زما او ستا په کور کې صــــندوقونه ، څومره ډېر دي

راستون نه شوم ، زه هم لکه د وخت سکانی ورور یم
په ځان پــــــسې مې کړي اوازونه ، څومره ډېر دي

هر چا د خـاموشـــــــــی جامې اغوستي دي باقره!
خبرې څومـره کمې دي ، غوږونه څومــــره ډېر دي

باقـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خلک ورک شوي ، تصـــويرونه خلکو ولګول
په رڼا ورځـــــې څراغـــونه ، خلکو ولګول

په ما او تا به څنـــګه نه لګي ، فتوې د کفر؟
په فرښــــــــتو هم الزامونه ، خلکو ولګول

د قبـلولو نه خـــــبر نه یم ، خو دومره وایم
چې د ســجدو په نوم ســرونه ، خلکو ولګول

مرغان خـــــــفه دي ، تر ځنګله آبادي رانشي
په هدېرو کـــــــې دېـــوالونه خلکو ولګول

د چا وړومبي دیدار ته دومره وو لېواله خلک
چې د یو بل ســره لاســـــونه ، خلکو ولګول

د چا په خیال خاطر کې هم باقره! چرته نه و
په داسې ځای کې قدمـــــونه ، خلکو ولګول

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بس دی دنیا مې ډېـــرې وکړې تمـــــــاشې د سترګو
بربنډ نـــــظر ته مـــې وررواغوستـــې جامې د سترګو

د شوګيــــــرو وېنه يې خـــوري ، خوبه راځې او کنه؟
خلاصـــــــې مې پـــريښي ستا لپاره دروازې د سترګو

وره په وره اووســــــــې راســـره بيا دې هم نه وينمه
ای د کــــــټ ســـر ته رانه ورکې دي چشمې د سترګو

د هر ســـړي په اوږه لاس کيــــږدم ، چې ته يې جوړې
ژبۍ مـــــې ولوېده مـــــــنې په تا پســــې د سترګو

په دې ويــــــريږم د بنو ځنــــــګل پرې اور وانخــــلي
د اوښکـــــو تيلو باندې بلــــــې کړم ډيوې د سترګو ؟

لوند شوی خط مې لمر ته ايښی دی ، چې وچ يې کړمه
صـــــبر مې نه کـــــيږي باقــــــره تر هغـــــې د سترګو
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه راغلو بیابه ځانتـــــه نوی ویر جــــــوړوم
داسمان ستورو ته لګیایم ســـــــــتا تصویرجوړوم

دهرچا خپله فیصله دځان منزل به تـــــــــــاکي
زه به خپل ځان دستا په زلفو کي اسیر جـــــوړوم

خوب مي لیدلی په لمن کي ملغلري وړمـــــــــــــه
ځان ته لګیا یمه په خپله یي تعبیر جـــــــــــوړوم

په شنه اسمان کي رانه ستوري راته ګونګ پاته دي
ورته خپـــــــــــل حال بیانوم ځان مقریر جو ړ وم

په دې نیمګړي دونـــــیاګۍ کي ژوندون داسي کوم
چاته مرید ځان جوړوم چـــــــاته یې پیر جوړوم

دبنو درګي له رنجو سره بهرام تـــــــه ورکـــــړه
د زړه په دړه دخوږې میني تحریر جـــــــــوړوم

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختـــــــره چې راځې لاچي لونګ درســـــــره راوړه
د یار غاړي ته هار دبنګړو شرنګ درســـــــره راوړه

ډیرلري مســـــــــافر یم نــــه یې ویـــــــنم نه ميویني
راځې خو د څلورو ســـترګو جـــــــــنګ درسره راوړه

د ستا په انتظار وو موږ دا ډیـــــره مـــــوده مـــــــخکي
هجران درتوړلوه د وصــــال بنګ درســـــــــــــره راوړه

داتیرغم خوبه هیرکړم خو اوس سوال کړم او زاري کړم
نور غم راته رانه وړې مست اهنګ درســـــــره راوړه

بــــــــــــــــهرام دا ستا په تمه تمه سپین لاسونه ګرځم
راځه لاس دي په ســــــــرونکریزو رنګ درسره راوړه

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینـــــــــــي په دنیا کې سمندره پورې لاړم
دیدن پسې دي ګـــرانه سمه او غره پورې لاړم

یو سوال مې د جانان د وصال چیري قبول نه شو
د هر زیارت د هر مـــــلنګ تر دره پوري لاړم

پښتون چېرته غلام نه شــو او نه يې کړه قبوله
له پوري اباسینه تر خـــــــــیبره پوري لاړم

یو شور مې دبنګړیو تـــــــر غوږشوی دلېلاوو
زیرې مازدیګرې وو تر ګودره پــــوري لاړم

ژوندون مي لري غوره کړ بهرامه له دې خلکو
د ښکلي [سروضې]تر هسک قمره پوري لاړم

اروابناد محیب الله (بهرام)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه په ګل باندي شبنم په زړه ميووریـــــږي
خوږه جانانه دا ستا غم په زړه مي ووریـــــږي

ستا د دروغو په وعدو مـــــــــي اعتبار کړی وو
هغه وعدې هغه ســــــــتم په زړه مـــي ووریږي

هغه وروستۍ شپه دي لا اوس هـــم یادوم شیرینه
ما به ویل کینه تا ویل ځـــــم په زړه مي ووریـږي

د یار په چــــــــــــم کې د خندا شیبه ما ونه لیده
اوښکي وروړم اوښکي راوړم په زړه مي ووریږي

بهرام له ځان سره وړې وړې سلګۍ وکــــــړمـــــه
د اوښکو کډي بــــــــاروم په زړه مـــــي ووریږي

اروښاد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماپه تاپســــــــي ژړل تمامه شپه
ستاتصويرته مي کــتل تمامه شپه

مين زړه مي په سلګو ووګرانه ياره
چي يادونه دي راتلل تمامــــه شپه

ستادمړوسترګوتصويرمي پنــځولو
چي لګياوم په غزل تمامه شـــپه

بس زماپه ګوتونه راتلې جانانــــه
نورولاړوې مکمل تمامه شپــــه

بهرام چيري ستاخالونه دي شمېرلي
وولګيادي په اوربل تمامه شپــــه
اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له غمه مي زړه شوري کله کلـــــــــــه
ستا غمونه پرى را اوري کله کلـــــــــــه

ورته ناست په انتظار يم ورته ګـــــــــــورم
پاس په بام باندي راګوري کله کلـــــــــــه

د ماشوم پشان په نيمو شپو يې شـــــــــــمارم
ستا غمونه لک ستوري کله کلــــــــــــــه

زورور وحشيان را درومي دې کوڅو تـــــه
را نه يوسي څو کمزوري کله کـــــــــــــله

له ژړا مي زړه را ډک شي سوچ مي يوسي
د شهيد وطن پـــــــــــــــه لوري کله کله

د غمو پنډ مي په سر دى پـــــــسي ګـرځم
په کوڅو کي دوري دوري کــــــــــله کله

بهرام تل په دروازه کــــــــي بدوا وکړي
دلته راشي له کوم لوري کــــــــــله کله

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ته راشې خپل وطن ته مابه غـواړي
زه به نه یم تور لحد ته به مـــــــي ژاړي
په زړګي دي وویشتم پورته دي نــــکړم
اې،بې رحمه یاره لاړې پـــــــسي لاړي
د غم کاڼي مي په ســـــــر باندي وریږي
د زړګي خوني مې تـولې شوې ویجاړي
زه چې مړ شـــــمه اشنا یاد کې یې ساته
یم شهید خون بـــه مې وي د ستا له غاړي
زه دي هـــــــیر کړم تا به هلته هیرومه
چې بهرام غریب په سپین کفن کې نغاړي

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مي ويل بيا به يې نه وينم ما بيـــــــا وليدو
د رقيب غيږه کي جانان مي پـــــــــه خندا وليدو

کومه جفا باندي مي نه پريـــــــږدي ښيراوي کوي
ملنګ مي بيا پوري زيارت کي په بدوا وليـــــــدو

کله خندا کله ژړا کله سلګۍ کـــــــومـــــــــــه
دا چي حالات په دې نيـــــــــمګړي دنيا ما وليدو

د پاکې مـــــــــيني شهادت دي مبارک وي ورتـه
منصور مـــي پاس د دار په تخت کي په خندا وليدو

ما ويل جـــنت له خدايه غواړي د جانان به سوال ؤ
بهـــــــــرام مي خوب کي په مکه کي په دوعا وليدو

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک یې چې دسمال له کلي وباسي

ځـــان دي پوره کال له کلي وباسي

ما دي د خوسر لور چرسي نه بولي

خـــــلک دي دا مال له کلي وباسي

اې غـــربته زه خو دي پردېس کړمه

تا دي ذلـــــــــــجلال له کلي وباسي

ما دي جانان نه شـــــړي له خپل دره

ما دي کليوال له کـــــــــــلي وباسي

یو ځل دي لاسونه په مــــــا واچوي

بيا دي ما ضيوال له کلي وبـــاسي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2017/8/14

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

محبت ته مــــــــــې اشنا لـــه وسه کيږي
غاړه راکړه که دې تــــــــــا له وسه کيږي

د مرغانو د ستـــايلو وســـي نـــــــــه يم
خو نيولو ته مي بيـــــا له وســــــــه کيږي

چي تکر خورې د پښتــــــون له تندې ســره
دغه څه رنګ د دنيا له وســــــه کـــــيږي

په غربت کي چي پيزوان غـــــواړې د زرو
راته ووايه زما له وسه کـــــــــــــــيږی

ته چي هر ځای یی خوښې دي شه په برخه
بس زما خو دا دعا له وسه کيـــــــــــــږي

چې دستا غوندې کور پريږی مســــــافر شي
اې! [ضيواله] دا د چـــــــــــا له وسه کيږي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2016/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا خپګان او نوی کال درپسي مرمه
ته مــي وګوره لړ حال درپــسي مرمه

یاره نه کـــیږي بې تا زندګي نه شــي
یاره داسي مي ده خیال درپسي مرمــه

زه غیرت یمه نیولی زنګ چي نه وام
ته هم نه کوي مِسکال درپسي مرمـــه

یا به مړ یمه د ستاسو په درشل کــــي
یا به یم په هسپتال درپســي مـــــرمه

زما مړی به بیا دروړي سرحوضي ته
بیا مي وکړه استقبال درپـــــسي مرمه

کلیوال دي چي زما په نامـــــه بولــي
ټول خبر دي چي ضیوال درپسي مرمه
ثنا ضیوال، دمام 2017/3/21

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به نه یم خو شـــــعرونه به مې لولې

دا لیـــــــــــکلې دیوانونه به مې لولې

زما یارانو به غمجن داستان پرې ګل وې

د خړ قبر بیراغونه بــــــــــه مې لولې

که دې پیر شومه نو بیابه هم شــــکې یی

درته جوړ تړول تعویذ ونه به مې لـــــولې

ما به تاته وې لیکلــــــــــې په کاغذ کې

په زرهاؤ ارمانونه به مـــــــــــې لولې

ستا بڼو به پرې لیکلی ضیوال جــــان وې

د سینې پــــــــه سر داغونه به مې لولې

(ضیوال)

دمام 2016/3/23

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلونو غاړه ږدم مســــــــافري تـــه
اوښکې مه تویوه ځم مسافـــــــــري ته

له جنته په خوښې څوک ځي دوزخ تــه؟
غریبــــــــي ده کور پرېږدم مسافري تـه

جمع کړي مې په کور کې نه راتـــــللې
ډنډې ډنډې اوښکې وړم مســـــافري تـه

سم قیامت ؤ آه صحنې په ما جــــــانانه
زه چې کله درنه تلم مســـــــــــــافري ته

ستا یادونه دې او سخته بې خوبـــــــې ده
ګرانه کله به شم تم مســـــــــــــافري ته

د ضیوال له زړه نه یو الله خبـــــــر وي
اې !ملګرو چې راځم مســــــــــافري ته
دمام 2016/5/22

(c) ketabton.com: The Digital Library

کجل په سترګو پــوړۍ ګنډ په سینـــه
بیا مې چې ګرانې کړي درلنډ په سینـــه

خدایه ته پڅ کړي د جنګونو تـُبــــري
چې بیا پښتون نه کــړي برغونډ په سینه

ستا د سینې د بــــــاغ میوه نه خورمــــه
تا دې جانانه خدای کړي شنډ په ســـــینه

له پکتیکا به دې جــانانــــــــــه بــیایم
سیل به کاوو د مــــــــــلاګنډ پـــه سینه

د ضــــــیوال دې سپیره عادت ته ګورئ
هر څه ترې پــــاتې وي' وې رنډ په سینه
دمام 2016/6/20

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کړي پرې اثـــــر دا دي قلم غزل
یار ته به لـــــــیکم د زړه په دم غزل

اې شـــــــاعره یاره یو خو ووایـــه
ګوندي چي مي کم کړي د زړه غم غزل

یاد دي زما زړه په خپګـــان واړوي
یاد دي په ما ولیکي ډیر ســـــم غزل

ما ساده د یار لیـــدو ته ورولــــــــئ
نغد یې رانه واخلئ چي راځـــم غزل

مه یې لوله بیا به دې غمجنه کـــړي
ګرمه یې پـــــخپله بولي ګرم غزل

پاتي رانه کلـــــی وطن کـــور کړلو
ځکه ضیوال لـــــیکم په صنم غزل

ثنا ضیوال ، دمام 2017/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تاته انتـــــــظار به یمه تـــول عمر
یاره په دي لار بـــــه یمـــه تول عمر

خدایه که گنها وي د جانـــــــان مینه
خدایه گنهگار به یمـــــه تول عمـــر

بنکلو دا سوچ مه کړئ چي بوډا شومه
ستاسو طلبگار به یـــــــــمه تول عمر

زه لکه زخمي مارغه زما اشـــــــنا
تاته په چغار به یمه تول عمـــــــــر

ستا د محبت په مدرسه کې جـــــــــان
بوخت په استغفار به یمه تــــــول عمر

تا لــــــــــه ما ضیواله سترگي واړوې
دربدر او خوار به یمه تول عـــــــــمر

ثنا ضیوال، دمام 2107/3/24

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته د ماښام اذان کي ته راکـــــــــوه زر اوبـــه
زړه ته مي لا کيږي په روژه کي مازديګر اوبــــه

پيغلو د نکريزو لاس وهل پکي ما وڅيـــــــــښې
وې تر روح افزا هم خوندوري د ګودر اوبـــــــه

ما به درته وېل په عشق کي څه دي ښکلو څه درکړل
تا به وېل زړګـــــــــــى اوبه دماغ اوبه ځيګر اوبه

ما به په فيسبوک کي ســــتا تصوير کاتو خو نه به ؤ
خلکو به غوښتلي لـــــــــــه نلکيو په ســــفر اوبه

چا درته مينځلى ده په منډه کــــــــــــي په بر ګودر
څاڅکي څاڅکي څاڅي دي ضيواله لـــه څادر اوبه

پاکستان پنډۍ

2018

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته دې لاس راکړ او مانه شوې فنکاره ورکه
دا ته نو چــــــيرته يې لږ راشه انتظاره ورکه

بيرغ په لاس کــــې يم، د ډزو تماشې ته ولاړ
سترګي مې نشته او لــه مانه ده هينداره ورکه

ما پسې لاس نه وو او خلـکو رانه غوښتې ګوتې
ما پسې لاس نه وو او تـــه هم وی چيناره ورکه

يقين ته وکړه!ما يي نښې وي، پوره کال ساتلې
يقين دې وشه هغه څوک ده اوس له ښاره ورکه

تا پسې لاړ شي او ماښام شې بيا يواځې راشې
ارمانه!څه شوي؟ له دې ټول کلې ده لاره ورکه

نصير(آرمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سهار جـــــــګړه مابښام کتار مــــړي راوړو سړيه
په داسې ښـــــــار کې زندګي مــــوږ تيروو سړيه

سترګي مو ښي دي چې د خپلــــه ځايه نه رالويږي
اوس چې خپل لمونځ کوو سجده پکې پريږدو سړيه

د خفګان حد وي او دا غم هم له خپل حده اوړي
ياره موږ څه وکړو لږ ځان به ترې ساتو سړيه

زموږ تر کوره هـــــــــــديره را رسيدلى نه وه
اوس په خپل کور کې هديرى ته ځاى ټاکو سړيه

ما د خپل ځان لپاره داسې شـــــــــــاعري کوله
ارمان چې مړ به شو نو ما پرې ويښـــاوو سړيه
آرمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان په ځــان وهم ولې؟
خلــــــــک قتلوم ولې؟

ای!تصویره دا خـنګه
ژبه درته خورم ولـــې؟

زړه! په بلا واویښتې
داسې دې زبیښم ولې؟

وای، ژړا عادت مې شوه
سترګي ځوروم ولـــــې؟

زه دې ښه شیندلـــې وم
تا راټولوم ولـــــــې؟

هیلو ته مې اور ورکړ
یو (ارمان) ساتم ولې؟
نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مرګه بې مودې درغــــاړې وځمه
راشه که راځې درغــــاړې وځمه

خپل قسمت ته څنګه سزا ورکړمه؟
دې مې اندیشنې درغــــاړې وځمه

ستا وعدې په نن سبا کې تیرې شوې
ښه شو بې وعــدې درغاړې وځمه

بیا مې له تصویر نه سترګې ولویدې
مړ شومه خــــوږې درغاړې وځمه

ای! ارمانـــــه! ته چې په دې لاره تلې
مـــــــا به تل لیدې درغاړې وځمه
نصیر ارمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــــــوږ ناريږ له سمي غَره وځي
رشوت خواره اوس له دفتره وځي

ستا د كــــافر حســــــن كـافره مسكا
د مينې زور مـــــــې له پـرهره وځي

په رنـــــه ورځ باندې مـــابنام راشي
چې مــسافر د كور لـــــه وره وځي

ستا دديوال سيوري تــــه سيخ درشمه
د بل چـــــا كور مـــې له نظره وځي

الفاظ راغونډ كړه، او بيا جوړ كړه غزل
كنه!نو تـــــــــــــــوري له هنره وځي

پـــــــه روح مې لاس كيږده او دا ووايه
چـــــــې زما ساه د چـــــا نه بره وځی؟

!په دې دوه مــخې مـــــلګرتيا ارمانه
د چا له خولي ښـــنګه خبــره وځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیر(آرمان)

غزل

يوازي ناست يمه کوټـــه ده او شرنګا د وره ده
د باندې ورځ ده دلته شپه ده او شرنګا د وره ده

يو څه له ځانه او يو څه له مړې دنيا نه ډار دې
ځان سره ايښي مې باجــه ده او شرنګا د وره ده

د ونو باد ده شڼ شنهی ده او شپيلک وهی څوک
د کتاب پاڼه سرچپه ده او شـــــــرنګا د وره ده

ځان مې خوږيږي زه له خپله دردہ نـه يم خبر
د دروازی مې انديشنه ده او شرنګا د وره ده

څادر مې ايښی دی په څنګ کې او رڼا هم نشته
د ارمان بيا څوک ميلمنه ده؟ او شرنګا د وره ده

نصير (ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تل ناکام ژوندون کومـــــه په دې ښار کې

ټوپک ځان سره ســـــاتمـــه په دې ښار کې

زندګـــــي راتـــه د مرګ دعوت راواستاو

ځکه پټ پـــــټ پسخیدمه په دې ښار کې

د یو چا لپاره لس مـــــــړي کـــــــومه

د یو چا لپاره مرمه په دې ښار کــــــــې

ما ساتلي وي رېښتیا رښتیا خـــــــــبري

په دروغو شرمیدمه په دې ښـــــــــار کې

زړه مې نه وو خو تر اوسه مې کـــــــوله

شاعري په تا صنمه په دې ښار کــــــــې

چا به لاس راکړ ارمانه! چا به سپک کـــړم

داسي خلکو لویومه په دې ښار کـــــــې

نصير(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا پسی تږی شم او تا پسې اوبه شیندمـــــــــــه

دنیا دې ړنګه شي دنیا پسې اوبه شیندمــــــــــه

د محبت په سترګو بیا هوا کړی خاوري خـــورې

محبت خوږ دي په هوا پسې اوبـــــــــــه شیندمه

له هغه کوره د یتیم بچي زګـــــــــیروي راووزي

ځکه کوڅه کې نن هر چا پســـــــــې اوبه شیندمه

هجران یې ښه وو اوس وصـــــــال ته به ملا تړمه

تعبیر د خوب وو چې لیـــــــــــلا پسې اوبه شیندمه

په موږ فتوا ورکړي ارمــــانه! ځان ته هیڅ نه وایي

په مـــــــــــــلا اور بل وي ملا پسې اوبه شیندمه

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د سترګو دا رڼا دې مانه څوک نه اخــــــــلي

ماته دې مرګ راشي خو تا دې مانه څوک نه اخلي

زه چې ومـ تږې تا په لپو کې اوبــــــــــــه راکوی

مورکۍ دعا کړمه ستا ساه دې مانه څوک نــه اخلی

ژوند نا کرار دی نصحیت د ناصیح هر وخت اورم

په لیلا رنډ شمه چې دا دې ما نه څـــوک نه اخلي

زه دې ژړیږمه خو ستا خوشحـــالي زیاته شه ده

زه دې ژړیږم ستا خندا دې مانه څـــوک نه اخلي

د زړه په سر مې د غزل تناکي بیــــــا وچاودي

ارمانه! خلک ددنیا دې مانه څوک نه اخـــــلي

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ځان مین یــــــــــم له ازاره په ما څه شوي دي؟
په خوب کې چیغه کړم له ډاره پـــه ما څه شوي دي؟

.سودایي شوی یم په خپل ګریوان مي کرښــــي باسم
ورته معـــــــــلوم شمه په لاره په ماڅه شوي دي ؟

په مسنجر باندي یې ژر ژر وویـل تــه چیــرته یې
زړه می ټالی خوري نا قراره په تا څه شوي دي؟

چې تا ټیـکری واچـاوو چیغه دي په زوره وکــړه
شه څه مطلب دي وو له ځـاره په ما څه شوی دی؟

ذکي دا وخـت به ورتــه وایې بیا دهـــــیڅ نه ژاړي
څه ته را دروميې تر مزاره په تا څــه شــوي دي؟

نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانتظار شیـــــــــبې به ما نور ځوروي لکه ته
مابه نور ځان ته ګرځوي او مابـه خوري لکه ته

!!په بـازارونـــو تـر هماغه ځـای راغلی یمــه
چی څوک به داسي انځورونه خـــرڅوي لکه ته

له دې هنر سره هم پاتي راغــــــــــلم نه کيدلو
دسيندپه غاړه هرسړی څوک رسمـــوي لکه ته

ذکی دې ناست وی او همدغسي ګزران دي کوې
شه کاروبار ده دشپې ستوري شماروي لکـه تـه

نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه خبر ده! اوازونه راپســـې دي.
دچا چیغي دې اهونه راپســـې دي.

تورشپه ده او وحشي شانتې سیلۍ ده
له شا تور تور نقابونه راپســـې دي

د بدرنګې زمانې له هره کـــونجه
د اورونو ځنځیرونه راپـــــسې دي

زما کارونه دي اوستا هـــغه هنر ده
دا له شا چې کاروانونـــه راپسې دي

د ادکې مـورې چیـــــغې را رسـیږه
د وحشـــــــیانو کتارونه راپسې دي.

وا! ذکي لکه بې څوکه څوک ولاړ ده
غریب نیولی دی غږونه راپسې دي
نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زما زما د چا په وينو سره لاسونـــــه
داسی حالاتو راته ایشي دې به خوله لاســونه
د اسلامیت او افغانیت نــه، بغاوت ده کنـــــه
چې مسلمان ورور ته مي ایشي په سپاره لاسونه

وحشت یې داسي خور ده ژوند ته تمناه نه کـــوي
هر چا نیولي دې په خپله مقبره لاسونـــــــه

د پــښتني پيغلې په دې بيوسې وژړيــــــــدم
اه!! رسـم کړې وو د کـور په دروازه لاســونه

د جنګ اورجنه لمن ټوله کړئ او سوال مو واخلئ
له پلوو سره دي ليک په ديواله لاسونــــــــــه

له تندي مړ شه ذکي لمونځ ورباندي هم مــه کوه
دې سمندر کي يې مينځل په وينو سره لاســونه
نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

تا لېدلی دې ورېږ د ژړېــــــدو درد؟
هره شپه زه تیروم د زړه بـــــنو درد

حافیظې نه مې وتلــــې ځو شعرونه
خدای دې نه وینې په چــا د اولادو درد

موږ که درد لرو ایښه یې لږ راکم کړې
خو چا کم کړلــــــــو ددغو آیښو درد

دا ببلتون هم جهنم ده خو په ژونـــد کې
قیامت دې په والله د بېلیــــــــدو درد

اوښکې مه پټو پوهیږم چې خـــــپه یې
راته ښکارې دې نــــــازکې په لیمو درد

اوس له اوښکــو او غمو سره عادت یم
ځـــــــان ته اخلمه اتله په پیســو درد

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

په رســــــــــم شوي انـــځور ځان ته تسلي ورکوم
دې تنهايي ته څـــــــــومـــــره زور په تنهايي ورکوم

ياد دې وړوکی را زلمـــــی شو زما د زړه په کور کې
رانه دې نه ځې اوس زه ميـــــــــــــنه د بچي ورکوم

څو کاغذونه مې راوستې په خبـــــــــــــرو باندې
څو کاغذونو ته لا اوس هم زندګي ورکـــــــــــوم

د يو ناشناخته محبت درد مې په زړه کې اوســــــــي
زه يو پردې ته د خپل کور زموارې ورکـــــــــــوم

اتله غواړم يي له خــــــــدای نه اوس په هر لمانځه کې
که زما نه شوه خپله ســـــــــاه نو سمدستي ورکوم

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

آلوتلې اروا راغله دوباره د ځـــــــان سايې ته
چې څهره د تللې کس مې مخامخ شوله څهرې ته

ستا دنه راتلو احساس د جهنم يوه لـــــــــــهزه ده
خپل معصوم نظر مې تت شو په کتو د دروازې ته

انتظار نه ستا دياد نه او بل زور د تنهــــــــايې نه
اخيري سلګۍ مې راوړې دغه ځای د مخه ښې ته

چې دې وخت و نه را تللې نه دې غوښتم آې مغرورې
اوس نو ژاړه ښه په چيغو زما پاتې نښانــــــــــــې ته

نن مې وکتل باران ته څو وعدې مې دې په زړه شوې
وخ مارغان مې کړل د ننه بيا اتله پنـــــــــجرې ته

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تنـــــــــــــــهايـــې د بيلتانه د اذيت دردورنه
څومره مې تير کـــړل په خپل زړه د محبت دردونه

د زړه تنګون، يوازيتوب او خاموشــــــي اوف توبه
بيا را تازه دې کړل بارانه د فطـــــــرت دردونه

عشق کې ناکام شوم دوزخې شوم ګنهګار شومه زه
راته را وښــــــــودل ستا ياد د قيامت دردونه

دا چې مې وينې په خـــــــندا کې نو دا داسې نه ده
په اندرون کې زما شتـــــه د خپل قسمت دردونه

نن مې په ډک زړه ورتـــــــــــه وويل اتله داسې
ته راکوه زه دې ساتــــــــــــم په زمانت دردونه

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــــزل

بې ساه وجود نه مې مزه واخېســـــته
هېر شـــــوي كس زما نامه واخېسـته

ما ويل ستا يـــــاد رانه خپه لاړ نه شي
په بېوسۍ كــــــې مې ډېوه واخېسـته

د تنهايۍ نه به پــــــرې ځان ساتــمه
په خاموشۍ مې آيَــــــېنه واخېـــسته

د زندګۍ په انتهـــا كـــــــــې يمه
تانه چې لږ مـــــې فاصيله واخېـــسته

اتــــــــله څومـــره به مې ودردوې
د بيا راتلـــــو مې ترې وعده واخېسته

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا به دې ځـــــان نه هم ګیلې راځي، خو زه به نه یم
اوښکې په مخ به دې دوه درې راځي ،خو زه به نه یم

د بیلتا نه لـــــــــــه درده مـــا چري خندا ونـه کړه
ژونده په تا کې به مـــــزې راځې، خو زه به نه یم

!ستا په شتوالې کې داستا نه شـــوم خو وروسته به آې
ستا په شان ډېرې قوارې راځـــې، خو زه به نه یم

زما د خولي اظهار اوس شرم د خـــپل ځان نه کوي
د هو ځواب چې د هغې راځې، خــــو زه به نه یم

اتله شپــــــه به وې ډېوه به وې باران به هم وي
ژوند کې به دغسـي صحنې راځې، خو زه به نه یم
نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

يخه يخني ستا دتودي غيږي ارمـــــــان راسره
تنهايي ونه شوه روان مې کړو خپل ځان راسره

د نفرت حد دې په والله چې زه به ځــــــه ووايم
دوه درې قدمه په لار نه ځې مسلمـــــان راسره

وايه نو ځنګه به خوشحال په زندګۍ کــــې يمه
چې وې دژوند هره لهزه کې هر شی وران راسره

په زړه مې لاس ونيسم ښه ژوره ساه واخلمه
چرته ناڅاپه مخامخ چې شي جانان راســـره

يه د ډاکټرې ياده څومره زورور يي په خدای
زه چې ژړيږمه ژړا کوي اسمان راســـــره

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

داچــې ستا یاد ګرځوم لـــه ډیره وخته
زه یو غر په اوږو وړم لــــه ډیره وخته

ستا بڼو نه جوړه شــــــوي هغه ستنه
په پرهر کې ماتـــــــــوم له ډیره وخته

د خـــــپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زارۍ ورتـــــه کوم له ډیره وخته

اخیر هم مې دا خپل ځان رابانديې پوه شو
زه چې غـــــــــلی ژړیدم له ډیره وخته

آیینـې ســره اتــــــــلــه ګرځیدمـــه
تنهایي نه پـــــــــټیـــدم له ډیره وخته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

د تنهايي احساس مې خورې لکه لړم لګيادې
دا يو سړی د څه مودې نه په ځم ځم لګيادې

د ژوندانه تمثل نور نه شم کوای نه يې کوم
لابه تر څو وايم چې وخـت راسره سم لګيادې

د زندګۍ په اميـــدونو مې اوښـتي خـاوري
له بلي خوا مي بربادۍ کې داستا غم لګيادې

خدايه ج داستا دبندګۍ د غافلۍ له وجــهي
ديو آدم په بندګۍ کې بل آدم لګيــــــــادې

دا دکـافرو يادو جـبر دي نصـــــــــيراتـله
پر له پسي چې مې باران په مخ د، نم لګيادې

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس مې زړه ستا په يادو باندې خوشحال وي

هـر ماشــــوم په غوبارو باندې خوشحال وي

دلتـــــــــه خلــک د بل چاڅنګ ته کينی نه

دلـــــته خلــک په ځانو باندې خوشحال وي

داچې اوس راته په چوف چوف باندې سر دي

بــــس همدئ مې ژړيدو باندې خوشحال وي

ولـي زه به ســتا غمو ســــــــره خندا کړم؟ ؟؟

ليوني په ځنځيرو بــــاندې خوشحال وي؟

له مــــــــــــــودو پس يم راغـلی راته ګوره

تږي شـــــــوي په اوبو باندې خوشحال وي

د اتل خـــــو مـــــــــې همدا بېغوري وژنـي

چې په خـــپلو اسويلو باندي خوشحال وي

نصير(اتل)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ساه مــــــي په وجود کي ګيره شوي ده
ښـــــکاري چي هغه مي هيره شوي ده

داچــــي دي بيلتون رانه لاس واخيستو
ګـــــــوره چي خندا مي ډيره شوي ده

درده چي داستا دغم هم نه يــــــــمه
ګورۍ چي ځواني مي تيره شــوي ده

ته چي راسره وي هلته ښــــه وه خو
اوس دا زندګي مي ســپيره شوي ده

تاچي ويل اتله ستا پــــه نوم يې ږدم
راشــــــــــه هغه پانه بيره شوي ده

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تاتـــــه کړ م دعا،ته دعاماته کړ ه نازکي

روژه ده، سوال قبليژي لاس هواته کړه نازکي

دخدای دمهربان اومـــحترم ذات لـــه درباره

زاری دامن ټولي پښتـــونخواته کړ ه نازکي

سيالي ضرور ګټم خو؛ګوره داکارته هم وکړه

ټپه دمــــــلالی راپســـــي شاته کړ ه نازکي

!اي!تا له دي حا ضير متــكلم سړ ي نه، نه ده

مکتب او مدرسه دي ترينـه پاته كــړ ه نازکي

اي! تاسوخوآذان په خوشا لـــــــيو بد رګه کړ

وخ!ما په تړ مو اوبڼکـو روژه ماته کړ ه نازکي

يوچاراته قيصه دلـــيوني فيـــــــــضان کوله

سلګی به يي ورو،ورو،ورسره زياته کړه نازکي

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دومره ښایسته یې چي هیڅ نه لرې مثال ماښامه

اخ روژه مـــــــــــاتی،اخ دکلي کلیوال ماښامه

یو خواروژه،بله ګرمـــي بل خواته ښه پوهېږې

هله ژر راشه یم اوښــــــتی په جنجال ماښامه

ستا دغروب هاغــــــه لړ سره،هاغه دوینو پټۍ

بیانوي دزیندۍ شـــــــوي منصور حال ماښامه

شکر،ډاډ ه شومه دعــطرو بوی کوڅه کي لاړ و

شکر راوړي ستا دراتــــلو زیری شمال ماښا مه

هغه ملنګ و، که فیضـــــــــان و،ومي نه پیژانده

ولي؟زمادنظر مخ ته شوې دیـــــــــوال ماښامه

ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رسمومه انځورګره انځورګره انځورونه

شروع کړي مـــــــي له سره انځورونه

بلا اوښکي تويول ورتــــــــه لازم وي

بلا درد لري اكـــثره انځورونـــــــــه

ديوچا په تلاش دارتـــه يو ختلـــــــي

اوس مو څاڅي له پرهره انځورونـــه

دښترو په شملويې سينګار شــــوى

ښكلوم دي سليمان غره انـــــځورونه

لړپه تلو تلو كې زمـــا په طرف ګوره

درنه بـــــــــاسم مسـافره انځورونه

پورې څـــوكې ته شپونكى فيضان ختلى

رســـــــــموي له مازديګره انځورونه

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه پرین ده دی دي هم راباندي پوه شي
پروانه کړي چې تــــول سم راباندپوه شي
بيامي نه چــــــــېږي بيالړه ګوزاره کړي
کله کله دې چې غم راباندي پـــــــوه شي
مه ځيرم يـــــې ،مه ځيرم يې ،مـه ځيرم يې
ځيري ښه دی چې ټول چم راباندي پوه شي
ترهغو راتـــــــــه په سپــکو سپوروسروي
چې مي وکړي ستــرګي نم رابـــاندي پوه شي
وخ دکلــــي ماشومان راپـــــــسي ګوري
وخ له کلــــــــي چي راځم راباندي پوه شي
واه!فيضانه داســــــــــتاد راباندي شک دی
چي د ف توری ليکم رابـــــــــاندي پوه شي
ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نورچاته نه ښایمه لوی اوهـــــم واړه دردونه
همداسي پټ ښه دي زمادزخمـــــي زړه دردونه
دچادلا سه بس همدومره ســــــزا بس ده زما
په تش کتو باندي يې راشـــــي په ما مړه دردونه
وخ خدايه بيا دکـــــــلي هآغه هديره کې تېرشوم
وخ خدايه بـــــــيايې په ماراوستل زاړه دردونه
يومسافر غريبي مورته په غريب غريب کي وايې
دســـــــــفرپنـــــــدوکي مې بندپه بند تړه دردونه
هلـــــه ژر ژر که،دفيضان په نوم دمګردی هلته
ترهــــــآغه پوري غرني کلي دې وړه دردونه

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوک يې ددومره تېوس نشته چې داولي ژاړي

ددروازې ترشـــايوځـوک درپسي غلي ژاړي

تا په دعاکې يــــــــــادوي اوبياسلګۍ هم کوې

درپسي هرلمانځه کې هــــــآغه نازولــي ژاړي

دکليوالي زړه دې دومره نـــــرم شــوی دی اوس

چې ماشومان هم ورته ستانــــامـــه اخَلي ژاړي

زموږدښاردنجونو هيڅ خندانصـــــيب کې نه ده

زموږدښارنجوني اکثرچې ماليـدلـــــــي ژاړي

هغه چې تير کال به يې دلته زمـــزمـــې کولې

هغه کوچۍ سږکال دغره سرتـــــه ختلــي ژاړي

لاسونه پورته کړي دعاکوي اومن غــــــــواړي

واه،څه له درده ژاړي واه،څومره سپېڅلي ژاړي

اې!دادي څه کېږي فيضانه دادکو م کــلــــــي ده

زموږ کوڅې ته ځوک په تاپسې راغلـــــي ژاړي

ګلبدين(فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دغــــه ښارکې دهرچاراپسي پام شوی دې

اخ په نـــازک وجودمي حکم داعدام شوی دې

يو اعــــلان واورئ کليوالو جنازې ته راشئ

زما دټــــــولو آرمانو نو قتل عام شوی دې

دسپين غر ځــــــوکي ته ختلی يم نارې وهمه

هله ژر راشــــــئ دجنګو نو اختتام شوی دې

په نافهمۍ کـــې مي په زړه باندي لوی جبرکړی

په نافهمۍ کـــې مې نظرپه پوري بام شوی دې

په هـــغه کــورکې دفيضان نامه ويل جرم دی

په هـــغه کورکې خو بنديزپه دغه نام شوی دې

ګلبدين(فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هیــــــــچا هـم ونه کړ ددغي بیمارۍ علا ج

ولي هیـــخ نه لري دااوښکي اوسلګۍ علا ج

دومره سپیـــــخلي مـــقدس مرض نیولی یمه

زما دسپیڅلي زخم نــــــــه لري نړۍ علاج

دافغانۍ خاوري یو دغه خـــصلت خوندراکوي

ژرپکي وشي دسرکــــــــــشه ککرۍ علاج

هغې په تاپسي و زهر زورور څـــــــــښلي

ځکه خو ونه شو دهاغي لېونۍ عـــــــــلاج

خپله دعاکوم اوخپله پرې آمین وایمــــــــــه

پام چې څوک ونه کړي زما دتنهایۍ عــلاج

دهرجومات له مناري ورته سلګۍ وهــم نور

فیضانه نه راځي دقام دبېغورۍ عـــــــلاج

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که دکلي که دښار مسلمـــــــــــــــــــــاني ده

په اکثروکې دډارمسلـــــــــــــــــــــماني ده

ځکه جنګ دپښـــتانه کورکې میلـــــــــمه دی

پښتون کړی نن پـــه جار مســــــــــــلماني ده

دټوپک خوله دې کنـــــــټرول کړه صبر،صبر

ګرانه لږشه درایسار مسلـــــــــــــــماني ده

وایې لمونځ هـــــــم درقیب جومات کې نه کړم

څومره ښکلـــي مي دیار مسلمانـــــــــــي ده

ببرسري یتـــیمان درپســــــــــي ګرځــــو

سولـــي وکړه راتـــــــه ځار مسلـــماني ده

څـــوک؟فیـــضان دي دیارکلي نه شـــړلو؟

اې مـــلا درتـــــــه په کال مسلمــــاني ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوب رانه لاړشـــــــــې تل کومه سترې سترې سلګې

ته نـــــــــــور قبولي کړه اې!خدایه زما کړي سلګۍ

داپه شيـــــــبو شيبو بـــــــــاران او وهشتناکي ټکي

دایو یتیم تر دغه ځـــــــایــه دي راوړي ســــــــلګۍ

! ظالــــــمه قـــــــــدر يې کوه هـــسي يې مه بوله اې

درته به تندرشي یووخت ددې زوی مړي سلـــــــــــګۍ

یواعلان واورئ !اعلان واورئ !نوريې هيڅ ونه ویـــــل

له مناري نه دجومات شوې نــوري لوړي ســــــــلګۍ

فیضانه سترې مسافروم پــــه آرمان شهـــــــــــــيد وم

چې راوتې مې دتا بوت لـــــــــــــه هري دړي سلګۍ

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نږۍ ته جنګ اعلانومه دقلــــــم پـــــه ځــوکه
هېواده تا ابادومــه دقلم پـــــــــــه ځـــــوكـــه
دسپين غر څوکه باندي لوی افغانستا ن ليكمـــــه
څنګ کې يــــې امن رسمو مـــه دقلم په څوکـــه
دشهيد پلا رهـــــغه يـــتيم سلګو نېولـــی بـــچی
که خدای کول قرارومه دقـــلــــم پـــه څـــو که
داسلا مي نږۍ هماغه پـــخوانۍ جذبــــه بـــــه
نږۍ ته بيا وربښکارومه دقــــلم پـــــه څوکـــه
بيا ونــــــــه کړې رقيبه پام داستعمار کوشش د ي
داځلي خوله درماتومه دقلم په څوکـــــــــــــــه
فيضانه چرته که دسولي اختر دلته راشـــــــــــې
ستر ګي به دواړه تورومه دقلم په ځـــــــــــوکه
ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما به لـــــمنه کې راوړې له پوري غـــره ډبرې

درقيب سرته مې اوس ايښــــــي دي پوره ډبرې

دلته هواسره سيالي مـــــــوږپـــــــه ډبرو کوو

لمونځ چې کوو هم راته ږدو په فڅادره ډبـــــــرې

ستا لېونی اوس لېونی دی والله سم لـــــــېونـــــی

که باورنه کوې راځه پسي شـــــــماره ډبـــرې

تاته مې نه ويل چې دلته دوباره مـــــه راځـــــه

منل دي نه و،اوس پـه سرسر باندي خوره ډبرې

زموږدکلـــــــــــــي يوشاعر دی دفيضان په نامه

هره شپه ولي زمــــــوږ کورتــــه په تياره ډبرې

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library